

הורות
שימור
צורך

בלעד כהנא תכnuן להתואשות מסונן

גַּלְעָד כְּהֵנָּא
תְּכִנּוֹן לְהַתְּאוֹשָׁשׁוֹת מַאֲסּוֹן

לזכר אמי האהובה, אריאללה כהנא,
שעטפה אותו בחום וזרקה עלי סוכר

גָּלְעֵד כָּהָנָא

תְּכִנוֹן לַהֲתֹאשֶׁשֶׁות
מַאֲסָוָן

כתר הוצאה לאור

PLAN FOR A RECOVERY FROM DISASTER
Gilad Kahana

עורך הספר: שמעון אדרף

© כל הזכויות שמורות, 2003
לכתר הוצאה לאור בע"מ
ת"ד, 7145 ירושלים

עלילת הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן
הם כולם פרי דמיונו של המחבר. כל קשר בין
עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות,
כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין
דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים,
מקרי בהחלה.

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם,
לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי,
אלקטרוני, אופטי או מכני (לרבות צילום,
הקלטה, אינטרנט ודוחא אלקטרוני),
לא אישור בכתב מהמוזיא לאור

מספר קטלוגי: 276282
מסת"ב: א-1202-965-07
www.keter-books.co.il
e-mail: info@keter-books.co.il

צייר ועיצוב העטיפה: גיא שגיא

Printed in Israel

תוכן העניינים

7	מוטיבציה לעסקים קטנים
13	תכנון להთאוששות מאסון
21	עליהם
23	קרן גולדפרב
31	ילדי הדרגים
35	מהות הזוכחות
39	מתרחקים מהקוֹף
41	הפסקה
43	החתול הזה הוא הכלול
45	מייטות גבוּחות
49	החדר הרחוק
51	ספריות
53	לא נולדנו כדי להיות, נולדנו כדי לחיות
57	גן עדן
59	ינשופתילבניניילבן
61	קודקוד בקצתה החלל
63	המאפיה
67	בת שבע
69	WEER

79	פעם ראשונה שראיתי את המשיח
81	2,000 מילימטר
85	סופר
87	אבניים קטנות
91	גפרוד
93	פרידה מחלק א'
95	נדון למוות
103	איןסוף. נקודה.
107	אנחנו כוכב המוות
109	צוללת גרעינית
113	המעבר הראשון שלי
115	לזרום
117	היוםולדת של אילזה
119	C700
125	מה עשית לפני שעפת??
127	זיקוואן גושם

מווטיבציה לעסקים קטנים

"7 9 2 1 9 5 6 2 6 9 4 5 2", סים יוסל להקריא את המחרוזת.
הוא הסתכל על שמרית, היו לה דמעות בעיניהם.
"זו הייתה מחרוזת יפה ביותר, ועוד מחרוז בשלב ב', יוסל,
אתה בהחלט מחונן. יפה מאד. נכוון ומרומם."
יוסל נשכבר חזרה על המזוזן.
"עוד מישחו רוצח לקרווא?" שאלת שמרית.
עמידת התראות על רגליו והקריא.
"4 0 4 2 2 0 4 0 2 2 4 0 2 4" עמיד מיד נשכבר חזרה
על המזוזן.
"לא הייתה פה שום זרימה. וכל-כך ארוך", אמרה שמרית.
"אתה סתם מצרף!"
עמיד נעמד שוב ופירק את המחרוזת, "4 אומדני שוק 0
פקפוקים 4 חברים וудה 2 דעתות 2 טיותות 0 החלטות 4 אומדני
שוק 0 פקפוקים 2 מוצרים 2 משקיעים 4 תרחישים 0 החלטות
2 מנהיגים 4 הפסדים".
"אתה לא מרשה לעצמך לעוף, עמיד", אמרה שמרית.
"אתה יכול לשבת, יוסל, אתה מוכן לפרק את המחרוזות שלך
בשביל שעמיד ילמד?"
"כמובן", אמר יוסל, "2 שותפים 6 עובדים 9 פשרות 9

9 רוחחים 7 ימים.
מסקנות 4 סכוסוכים 5 מתוכים 6 הסדרים 2 שותפים 1 החלטות

"נפלא! 97! 9 רוחים 7 ימים! איזה יופי, תודה, יוסל", אמרה שמרית. "אתה מבין, עמיעד, בעוד המחרוזת שלך עוסקת בחוסר האון, בא-היכולות להחלטת בעיקר ב-204 או ב-402, אצל יוסל אתה רואה את המאבק של המנהיג מול הקבוצה, את העבודה שיש יותר סכסוכים בקבוצה מאשר ימים בשבוע, כמו ב-99. כלומר, בעוד יוסל אומר ככה זה, ובתוך המציאות הזו נפעל כדי להתרומות, 97, הרי אצלן אין התרומות כלל, רק הכרה בא-היכולות לפועל בקבוצה".
"אני מצטער." אמר עמיעד.

"אני מצטער." אמר עמיעד.

"עמידע, אתה נוטה לצירר רק את הקושי של קבוצה להגיע לרווחים, וזהו בהחלט חלק מלאהות חרוץ, אך אל תטעה להיגדר אל התפל. המסורת ברורה, מתוך הקשיים, מתוך החוצצים, יוצרים תלבcid שמזרים תנעות."
"כן," אמר עמידע.

"כון," אמר עמיעד.

“צריך לזכור, עמיעד, שאין טעם למחוזות אם היא אינה מרכזת את המזון לעשייה.” 0 3 3 0 4 0 7 2 1 0 1 1 0 7

"זה גורא יפה!" אמר יוסל. "מי חרב את זה?"

"את המחרוזת הוו חרוּ מרדכי כוכבי", אמרה שמרית,
"שהיה מורה שלי ושל דור שלם של חרזנים. על המחרוזת
הוו סיפרו שהיא יצרה גל של עסקים קטנים ומשגנגים בכל
רחוב המדינה".

"אני יכול לפרק את המחרוזת?" שאל יוסל.

"כמובו," אמרה שמרית.

"0 נכסים 3 עובדים 3 משכורות 0 הכנסות 4 ניסיונות 0 הצלחות 7 ימים 2 פשיטות רגל 1 רענון 0 הפסדים 1 שוק 1 החלטות 0 הפסדים 7 ימים".

"יפה מאד," אמרה שמרית, "מה שכדי לשים לב אליו הוא 21 ו-01, כלומר כוכבי מראה איך המעבר בין א'-'הצלחה והצלחה קורה בזכות רענון. כוכבי מראה לנו את היכישלון, אך מרמו לנו בעצם שנייתן להפוך על פיה כל גזירה, או כפי שחרן, 01 ואחר-כך 07. איך אני מתענגת על ה-07 של כוכבי, 0 הפסדים 7 ימים, מה יותר יפה מזו?"

"97," אמר יוסל.

שמרית צחקה, "לפעמים אתה מזכיר לי את כוכבי, גם הוא היה מצטט את עצמו."

שמיר נעמד והקريا מחרוזת של, "1 1 0 3 0 4 0 2 0 3 1 0 3." שמרית אחזה את ראהה והתיישבה.

"איך אתה לא מתבישי?" היא אמרה.
"זו רק מחרוזת," אמר שמיר.

"אין כזה דבר רק מחרוזת!" צעקה שמרית ונעמדה, "אין כזה דבר! מחרוזת פועלת בכל הרבדים, ואתה הרגע שחררת מלאך משחית!"

"אני ראייתי את זה בחלום..." אמר שמיר, "אני לא..."
"011! איך אתה לא מתבישי!" צעקה שמרית, "011! איפה הייתה בשנתיים האחרונות?!"

"אם יורשה לי לפרק..." אמר שמיר.

"בשם פנים ואופן!" אמרה שמרית. היא נשמה עמוק וניסתה להירגע. "אתה כבר עשית מספיק נזק."

"ה-030 SMBIL ל-40..." ניסה שמיר.
"לא! אני לא צריכה ממך ביורדים, איך אתה מעיז?" שאלה אותו שמרית.

"כי זה מה שראיתי," אמר שמיר, "זה מה שעומד לקרות."

"אתה מבין את עצמת הcpfira שלך?..." שאלה שמרית,

"העובדה שאתה נבחרת מtower הממון למלאת הקודש, אתה בוחר להשתמש בשפט הקודש כדי לחולל אותה! ". 011", אמר שמיר.

"מי אתה שתדבר על משיח!?" שמרית הכתה בזג ושבירה ציפורן, "אתה סמארכץ', אתה כלום. אתה חורז שלב ב'. אתה לא אמור להתעסק לי במשיח! ועוד לטעון שהוא לא יבוא מתוכנו!"

"הוא לא", אמר שמיר.

"אתה, שmir, אמור לחרוז מוטיבציה לעסקים קטנים", אמרה שמרית, "זה מה שאתה אמור לעשות. מוטיבציה לעסקים קטנים, זה טו".

"אבל הכל היה לי ברור...", ניסה שmir, "היה לי את הצורך".

"הא!..." גיחכה שמרית, "אתה כל-כך יומרני! כל-כך יהיר! כל-כך צעיר!"

"אני לא משקר", אמר שmir.

"אתה חורז שלב ב'. לא חורזים על המשיח עד שלב מ'. ואתה... אני לא חשבתי שאתה תגיע למ'. שמרית ניקתה את המשקפיים.

"גם כוכבי חרו על המשיח..." אמר עמידע, "כשהוא היה בשלב ב'".

"אתה משווה את שmir", נדהמה שמרית, "למרדי כוכבי?!"

"לא השוויתי!..." אמר עמידע, "אני פשוט התכוונתי שמוטיבציה לעסקים קטנים אולי קצת מגבילה אותנו...". "שטויות!" אמרה שמרית, "נערים בגילכם אינם כלים נקיים מספיק כדי לקבל את הצורך. זו הסיבה שאנחנו מגבלים אתכם, כדי לחתם לכם זמן להתרחב, אט-אט מגדילים את

תכנון להתאוששות מסוזן

הנפח שלכם ומעליהם את דרגות הבשורה. שמייר בשום צורה
לא **בשיל** למחוזות כמו שהוא הביא היום. על כן אני מסיקה
שהיא חילkit, ועל כן שקרית."

תכנון להთאוששות מאסון

דוידי עמד במרכז החורבות של אגף בקרה ג' ובכיה. כל-כך הרבה פעמים הוא נדרך לישעיהו, קצין התקציבים של הקומה, להקים אתר גיבוי מרוחק.

הוא נזכר בשיחה האחרונה שלהם על כך, לפני האסון. "אין לנו את המשאים", אמר אז ישעיהו, "פשוט אין לנו, ואם היינו לנו, היינו קודם כולן משקיעים בשיפור מזנון הקצינים".

"אבל רמת המוכנות שלנו לקויה..." אמר דוידי, "אם המרכיב שלנו תקרוס, תהיה אנדרלמוסיה בקנה מידה שלא הכרנו..."

ישעיהו הסתבר עם הסורק.

"נתקו לי פה שני דפים", התרעם ישעיהו, "למה הם לא קנו سورק עם אפשרות הזונה כפולה?!"
ישעיהו, אתה חייב להקשיב לי. אין לנו תשתיות היישרות. אין לנו אסטרטגיית התאוששות, לא דירגנו את המחלקות על-פי דרגות קרייטיות... לא חשבנו על פתרונות בתחום החומרה."
עזוב אותך, דוידי, הטכנולוגיה מנהלת את עצמה..." אמר ישעיהו, "אתה סתום היסטורי." הוא בעט בסורק.
דוידי כעס על עצמו שלא עקף סמכות ופנה לשירות לקומה

76. אבל כזה הוא היה תמיד, מכבר סמכות ונאמן. היה לו ברור של אחר שהאבך יזכה לרצפה האכבע המאשימה תופנה אליו, בתור קצין שימור ואחזר נתוניים.

כאב לדויידי על הקלדניות שהזינו את מחוזר מארס בשקדנות ויעילות יוצאות דופן. מארס היה חדש שבירת השיא של כל הזמנים. דויידי הזמן עליידי ועד הדירקטוריון לקבל פרס, מלהקה לסמינר משלים ב"תכנון שרידות העסק". כשחזר לקומה 17 נתן את המלגה מתנה לילינה, רכוזת הקלדניות באגף בקרה ג', היחידה בקומת השבינה אותו. "את מבינה", אמר לה שבוע לפני האסון, "אם תהיה לנו יכולת שנכרזן מול אתר הגיבוי, לא משנה אם הוא ידני או אוטומטי, אנחנו יכולים להתחילה לנשום לרווחה". "למה אתה מתכוון?" שאלת לינה, "כל לילה גיבוי מלא? זה נורא יקר, וזה ייקח המון זמן. הרבה מעבר למוקצה לפעולות גיבויי".

"זה נכון", אמר דויידי בהתלהבות, "נכון מאד, لكن אפשר לישם גיבוי חלקי מדי יום וגיבוי מלא בסוף שבוע".

"זה נשמע טוב", אמרה לינה, "אבל חכה אחרי החג, אז מהיר הקלטות תמיד צונחים".

דוידי חשב שהיא האישה המופלאה ביותר שפגש מימיו. הוא הביט סביבו, במסופים השרופים, במרקם החרכומים, לבו מחסיר פעימה כשהוא מדרמן בסיסי נתוניים מתאדים בעשן השחור.

ישעויה נכנס לאגף עם קצין הקומה.

"כפי שאתה רואה", אמר ישעויה, "הנזק הוא טוטלי".

"יש לנו גיבויים?" שאל קצין הקומה.

"את השאלה זו אולי כדאי שתפנה لكצין שימור ואחזר הנתוניים של הקומה, דויידי", אמר ישעויה.

"שלום", אמר דוידי. הוא התקשה לנשום.
"תגיד", אמר קצין הקומה לדוידי, "איך זה שלא דאגת
לgebות את הנתונים של הקומה שלך?"
"אה", השתהה דוידי.

"אתה זכר את סיסמתנו?" שאל קצין הקומה.
"כן", אמר דוידי.

"אמור נא לי אותה", אמר קצין הקומה.
"בעולם תחרותי וחסר פשרות, הנתונים להצלחה הם
נתוניים", רקס דוידי.

"יפה אמרת", אמר קצין הקומה, "אך נראה לא הפנמת.
לא הבאת את הקומה שלך לרמת מוכנות מינימלית."

"לא היה לי תקציב", גמגם דוידי.

"תגיד את זה במשפט", אמר קצין הקומה ויצא מהאגף.
"למה לא הגנת עלי?" שאל דוידי את ישעיהו, "הרי אני
נדנדתי לך כבר שנה על הגיבויים."
"אל תאשים אותו שלא שדרגת את תשתית המערכת שלנו
להתאוששות."

"לשדרג?!" הזרעך דוידי, "לשדרג? את מה לשדרג?
אתה לא אפסרת לי אפילו להתחילה בהקמה! לא אפשרת לי
לכנס את חמישת האגפים לישיבת דירוג... אפילו לא אישרת
לי תקציב בסיסי לקלוטות!"

"תגיד את זה במשפט", אמר ישעיהו ויצא מהאגף.
אל האגף נכנס צער בחיליפה.

"אתה דוידי?"

"כן", אמר דוידי.

הצעיר הגיע לו טופס בשלושה עותקים.
"אתה מוכן לחתום לי?" שאל הצעיר.
"מה זה?" שאל דוידי.

"זימון למשפט", אמר הצעיר, "יום חמישי בשעה 3:45."
"היום יום חמישי ועכשו 3:45", אמר דוידי בבהלה.
"אתה מוכן לחתום לי?", אמר הצעיר והגיש את הטופס
לדוידי.

דוידי חתם ורץ למעליות.
"אדוני!", צעק אחורי הצעיר, "לא לקחת את העותק שלך!"
קומה 76. דוידי שאף מהוונטולין. דלתות המעלית נפתחו.
הוא נכנס לחדר המתנה גדול.

"תפקיד?" שאלת המזคירה.

"קצין שימוש ואחיזור נתוניים", אמר דוידי.

"קומה?"

".17"

"אה, כן, המשפט", אמרה המזקירה, "אתה יודע שאתה
מאחר?"

"רק עכשו הודיעו לי...", גמגם דוידי.

"כנס, הם ממתינים לך".

המזקירה לחזה על כפותו. דלת גדולה נפתחה. דוידי נכנס
למשרד נשיא החברה.

הדיםקטוריון ישב סביב שולחן עץ אלון ארוך. הנשיא ישב
במרכז השולחן, סגן הנשיא לידו. ישעיו עמד לצד.

"שלום, אני...", אמר דוידי.

"לאחר למשפט זה לא מעשה נבון במילוי", אמר סגן
הנשיא, "זמן זה מזומן".

"אני מצטער...", אמר דוידי, "פשוט הודיעו לי רק
עכשו..."

"אתה יודע", אמר סגן הנשיא, "כמה עולה לנו ההשbetaה
של החברה לשעה? "

"אה... לא", אמר דוידי.

"או אני אומר לך", אמר סגן הנשיא, "ארבעה מיליון דולר."

"זה הרבה מאד", אמר דוידי, "זה נורא.
אתה זכר את סיסמתנו?" שאל סגן הנשיא.
"כן", אמר דוידי.

"אמור נא לי אותה", אמר סגן הנשיא.
"בעולם תחרותי וחסר פשרות, הנתונים להצלחה הם
נתוניים", דקלם דוידי.

"נכון מאד", אמר קצין הקומה, "אך משום מה המיללים
הלו, מילים החוקיות על לוח לבה של החברה המפוארת
שלנו כבר 84 שנים, לאחררו לתודעה שלך. לא עשית שום
מאזן אמיתי כדי למזער את הנזק האפשרי כתוצאה מפגיעה
במרכז העצבים שלנו."

"אני ניסיתי, אבל..." אמר דוידי.

"יש לך מושג", קטע אותו סגן הנשיא, "איך אנחנו נראים
בעיני בעלי המניות שלנו? יש לך מושג מול איזה נזק
תקשורתי ותדרמיتي אנחנו ניצבים?"

דוידי שתק. הוא חש בחילה קלה.

"אתה יודע", המשיך סגן הנשיא, "שהסיכון שלנו לחドル
מקיים תוך 18 חודשים הוא 80% "

הנשיא הדרлик סיגר והסתכל החוצה מבعد לחדרון הגדול.

"אתה מבין כמה אנשים נפגעו בגלל חוסר התפקיד שלך?
המשיך סגן הנשיא, "לקוחות, ספקים, בעלי מנויות, עובדים,
נשים, ילדים, קשיים. אתה המטה עליהם שואה!" צרע סגן
הנשיא.

"מהי כמות הנתונים שאיבדנו?" שאל הנשיא בקול רגוע,
עדין מסתכל במבט זוגי מבعد לחדרון.
"1,764 טרה ביתט, אדון", אמר דוידי.

"אתה יכול להמחיש לי את הנסיבות הזו בבקשה?" אמר הנשיא.

"כ חמיש מאות מיליארד עמודי טקסט", אמר דוידי, "לא כולל הערכונים של המחוור של אتمול."

"וכמה זמן, להערכתך, יידרש כדי לשחזר את הנתונים הללו?" שאל הנשיא.

"את הנתונים המתיחסים למידע על הלקוחות אני יכול להעריך", אמר דוידי, "לגביו נתוני המלאי והמכירות, אני משער שהוא ייקח לנו..." דוידי השתחה לחשב.

"הנשיא ממתין", אמר סגן הנשיא.

"על-פי מצבת העובדים הנוכחית – כ-15 שנה", אמר דוידי.

הנשיא לחש באוזנו של סגן הנשיא.

"תמתין בחוץ", אמר סגן הנשיא בעצבות.

דוידי יצא והתיישב במהירות על ספה בחדר המתנה. הוא הרגיש שהוא עומדת להתעלף. הוא הרים עיתון נשים וניסה להתרכז. הוא לא הצליח לקרוא את המילים, רק להתרשם מן התמונות.

אחת התמונות הזכירה לו את לינה, כלכך יפה ואצילה, אין הוא רצה שהיא תחבק אותו עכשו. דוידי נעמד בבהלה. פתאום הבין שהוא לא בירר אם לינה נפצעה בפיצוץ. הוא חשש שהיא הייתה בתורנות חג.

"הם רוצים שתחזר פנים", אמרה המזכירה. דוידי נכנס לחדר בהליכה כבדה. הוא נזכר שלא ראה את לינה היום. לא במזנון של החוגרים, לא במשרד של הקב"ט, לא באגף ג'. הוא לא הבין איך היא לא עلتה בדעתו עד עכשו. סגן הנשיא נעמד. "החלנו", אמר בחוסר שביעות רצון, "שבינתיים לא תישפט, עד שנשמע מחברת הביטוח".

"מי שהו ראה היום את לינה?" שאל דוידי.

"מה?" אמר סגן הנשיא, המומ.

"את לינה, רכוזת הקלדניות באגף בקריה ג'?" אמר דוידי.

"אתה לא יודע?" שאל סגן הנשיא.

"לא יודע מה?" שאל דוידי.

"היא זו שהפעילה את המטען," אמר סגן הנשיא.

"מה?!" אמר דוידי, "אני מדבר על לינה שלמן מוקומה

"...17

"כן, לינה שלמן מוקומה 17. היא נכנסה בMOTEKI החג

והפעילה את המטען באגף בקריה ג'."

"לא יכול להיות!" צעק דוידי, "זו חיבת להיות טעות.

איפה היא עבשו?"

"תגיד לי, אתה אידיוט?!" צעק סגן הנשיא, "היא הפעילה

חרורת נפץ! היא פוצצת את עצמה!"

דוידי הקיא את נשמו על סגן הנשיא.

הנשיא התאםץ לא לzechok.

עלים

"קר", אמר האיש היפה ביותר בעולם.
"מאוד!", אמר המפעיל, "אני בקושי מזין את האצבעות,
ואתה יודע, אצלי אצבעות זה הכלול."
תודיעו בקשר שיחלישו את המזגן", אמר האיש היפה
ביותר בעולם. המפעיל הרים את עיניו לשופרת של הקשר.
"אני לא יכול", אמר המפעיל, "הקור הזה הוא לא מקרי,
הוא לא רשלני, הוא מדיניות."
די, תעsha לי טובה", אמר האיש היפה ביותר בעולם
והרבץ חיק שחרך את המפעיל, "שמעתי כבר את האגדות
ה אלה. זהה שטויות."
"יכול להיות", אמר המפעיל, "יכול להיות. אפשר לשאול
לאיזה קומה אתה נושא?" שאל.
האיש היפה ביותר בעולם התכווץ.
"סליחה אם הבכתי אותך", אמר המפעיל, "אני ממש
מצטער".
"לא נראה...", אמר האיש היפה ביותר בעולם, "אותי, אני,
פשוט אף פעם לא שאלו אותי את זה."
"אני מצטער."
"זה בסדר, באמת."

קומה 697804. הדלתות נפתחות.
המפעיל יצא מהמעלית. "אתה לא יוצא?" הוא שאל.
"מה?" אמר האיש היפה ביותר בעולם.
"זו קומת המנוחה... קומה 697804!" אמר המפעיל והדריך
סיגריה.
"מה?" אמר האיש היפה ביותר בעולם, "אני לא מבין."
"כשירדת למיטה, לא עצרתם למנוחה?" שאל המפעיל.
"לא. ירדתי במחילה ראשונה."
"אה," אמר המפעיל. הוא התישב על כורסה בפינת
המנוחה. "זו הייתה הפעם הראשונה שלך למיטה?"
"שניהם," אמר האיש היפה ביותר בעולם. הוא בכה.
"למה אתה בוכה?" שאל המפעיל.
"בגלל העשן של הסיגריה, העניינים שלי מאד רגisosות."

קרן גולדפרב

"המסקנות שלך, פרקש, מוטעות לחלוטין", אמר פרופסור סירקין, ראש המחלקה, "שוב אתה מנסה לעות עובדות כדי לזכות בקביעות."

"אתה קראת את הדברים?" שאל דוקטור פרקש, "קראת את המאמר שהעVERTתי אליו?"

"אכן קראתי את הגיבוב המגושך שלך", אמר פרופסור סירקין, "אתה מנצל את הgemeishות הנורמטיבית כדי לתת דרור לדמיון החולה שלך."

"אבל, אדוני, זו דוגמה מושלמת לחפיפה בין אינטראס הציבור לאינטראס הפרט המשתתק בניסוי..."

"אתה סיכנת חyi אדם למען תאות הפרסום שלך", אמר פרופסור סירקין, "שלא לדבר על סכנות התביעות שהמכון נחשף אליה בגללך."

"הניסוי עומד בכל הクリיטריונים של הצהרת הלסינקי", התגונן דוקטור פרקש.

"אני מצטער", קטע אותו פרופסור סירקין, "זמן קצר, אנחנו נדונן על כך בועדת המחקר." באוטו לילה חלם פרופסור סירקין *שיישום מסקנות הניסוי*

של דוקטור פרקש מדבר את המגפה. הוא התעורר בכעטה עם כאב ראש חד מצד שמאל. הוא ניסה בכל כוחו לשקר לעצמו שתוצאות הניסוי של דוקטור פרקש אינן מעידות על שום פריצת דרך, אך בהכרתו האמת נפתחה עלייו, כמו זיפים על גוויה. מוחו לא יכול אלא להסיק את המסקנה האחת הנובעת מן הנתונים. ככלի חוץ הוא יכול להכריז על כישלון הניסוי, אך בקרבו הוא הכיר בעל כורחו בمسקנה.

זו הייתה בדיקת הסיבה שבשלה תיעב כל-כך את המדע, את אופיו החלק והחד-משמעותי, את חוסר היכולת שלו למצוא את קרנייו ולנحوות את ראשו על-פי רצונותו.

"אני בעצם הומניסט", תמיד היה אומר, ובכך לא התכוון לאהבת האדם שבו אלא לקלות שבה יוכל לפ██וק פ██וקים בנושאים ערכיים המשרתים את האינטלקטואלים שלו. לומר שדבר אחד רע כי כך טוב לו ושדבר אחר מכוער כי זה מיפה אותו. בין האסתטיקה לאתיקה נפרש המרחב שבו שולט ללא עורדרין.

משקר כמו משורר שמחזר אחר אהבות אביו. הוא ידע שהוא חייב לחסל את המחקר של דוקטור פרקש, בכל מחיר.

הוא הזריק לעצמו מורפים ונרדם.

"דוקטור סירקין נמצא?" שאל דוקטור פרקש.
"פרופסור סירקין, לא דוקטור," אמרה המזוכירה של פרופסור סירקין.

"פרופסור סירקין נמצא?" שאל שוב דוקטור פרקש.
"לא," אמרה המזוכירה בלי להרים את עיניה מסמך שקרהה בו.

"מה, הוא עוד לא הגיע?" שאל דוקטור פרקש.
"כמובן שהוא הגיע," אמרה המזוכירה, "פרופסור סירקין"

הגייע כבר בשש בבוקר. אך הוא עדין לא הגיע לכך, הוא במחלקה ד', בדיוון בוועדת המחקר.

"אבל זה היה אמרור להיות אחר הצהרים..." אמר דוקטור פרקש.

"פרופסור סירקין לא יכול אחר הצהרים, הוא העביר את הדיוון לשבע בבוקר."

"אבל אף אחד לא אמר לי", אמר דוקטור פרקש.

הזכיר המשיכה לקרוא במסמך ושתקה.

"למה לא הודיעת לי שאת משנה את מועד הפגישה?" אמר דוקטור פרקש.

הזכיר הסתכלה במסמך המחשב שלה.

"אני מצטערת", אמרה, "אתה לא ברשימת התפוצה".

דוקטור פרקש יצא בሪיצה למחלקה ד'.

מחלקה ד'.

דוקטור פרקש מנסה ליצור בכוונה של הייש בתוך שכלו, הוא מנסה להכנייע את החומר לרוח, להמיר את המזויות החיובית באנרגיה שלילית, ובכך הוא חוטא ביהירות בלתי נסבלת", אמר בהתרגשות פרופסור סירקין, "דוקטור פרקש מנסה לפשט את המורכבות המופלאה כדי שתתאים במידותיה לצורות האופקיים שלו".

פרופסור סירקין לגם מכוס המים שלו והמשיך.

"הוא מנסה לנצח את הטבע, להעצים את עצמו על חשבונו מעשה הברייהה. אני, בתור ראש ועדת המחקר, איני יכול לתמוך בהמשך המימון של ניסויו של דוקטור פרקש, ואני מצפה מכם, חברי הוועדה, לעשות כמותי".

"היכן דוקטור פרקש?" שאל דוקטור מנשה, "מדובר הוא אינו כאן כדי להגן על עמדותיו?"

"כנראה שהדבר איננו חשוב בעינו מספיק", אמר פרופסור סירקין. "רבותי, ניסוי האשור הלו לא יהיה רק בזבוז משוער של כספי קרן גולדפרב, אלא מרד בוטה נגד קדושת האל! מבחינתך, סירוב להמשך המימון הוא בבחינת עבודת השם".

דוקטור פרקש נכנס לאולם הדיונים במחילה ד'. לא היה שם איש חוץ מפרופסור סירקין, שישב על כסא היושב ראש, רגליו על שולחן, בפיו סיגירה מפלסטיק.

"אני מבין שאיחרתי את המועד", אמר דוקטור פרקש.
"תלו依 איך מסתכלים על זה", אמר פרופסור סירקין וחיך,
" מבחינתך, הגעת בדיקך בזמן".
"או אני משער שהוואודה לא אישרה את התקציב לניסויי
האשרור...", אמר דוקטור פרקש באכזהה.
פרופסור סירקין חייך.

"אני לא מבין, פרופסור", אמר דוקטור פרקש, "הרי העניין
כאן הוא מעבר לאגו שלך, לשלי... מאות אלפי אנשים יינצלו
זכות פריצת הדרכך הו. למה שתרצה לחבל בכך? "
"אני מבין על מה אתה שח", אמר פרופסור סירקין, "אני
בסך הכל רוצה למנוע בזכותו של המשאים המעטים של
קרן גולדפרב."

"סוזן גולדפרב הקriba את חייה למען שיפור חיינו!"
התרגש דוקטור פרקש, "היא הראשונה שהיתה מגבה אותנו!"
פרופסור סירקין געה בצחוק והפסיק בכת אחת. "אתה,
הוא התריס, "לא הכרת אותה!"

"אני קראתי אליה את כל החומר הכתוב ב..."
"הא! קראת אליה!" צעק פרופסור סירקין וקם על רגליו.
"אני אהבת אותה! אני נשמתה אותה! אני גידלתה אותה!"

"אדוני, אני..."

"סוזן הייתה עילוי", אמר פרופסור סירקין. הוא עצם את עיניו, אחז בחזהו והתיישב חורה על כיסאו.

"פרופסור, אתה בסדר?" שאל דוקטור פרקש.
"לא", אמר פרופסור סירקין.

"אתה רוצה שאני אוזמן אמבולנס?" שאל דוקטור פרקש.
"אין צורך", אמר פרופסור סירקין, "עוד לא נמצא התרופה לב שבור."

דוקטור פרקש מזג מים לכוס והושיט אותה לפרופסור סירקין. פרופסור סירקין העיף את הכוס על הקיר.

"הרגתי אותה", אמר פרופסור סירקין. "אני הייתי צריך לבצע את השלב השימושי של בדיקת המתקן, לא היא."

"אבל, פרופסור, אסור לך להאשים את עצמך", אמר דוקטור פרקש, "סוזן גולדפרב הייתה חלוצה, התאונת שלה אפשרה את העידן הנוכחי!"

"אני הייתי אמרוד למות בתאונתך!" אמר פרופסור סירקין,
"לא היא... אבל אני פחדתי..."

"הפחד שלך היה מוצדק", אמר דוקטור פרקש, "התיאוריה של גברת גולדפרב הייתה ראשונה מסוגה. ובנוסף, היא הייתה פגומה."

"הפגם היה שלי", אמר פרופסור סירקין, "אני חשבתי שהתרבות החידקיים תיעזר ברגע שתកורת המתקן תרד ולהלץ יתאזן. זו הייתה תרומתי היחידה לניסוי."

"אבל, פרופסור", אמר דוקטור פרקש, "על-פי דוח המחקר, זו הייתה השערה של גברת גולדפרב."

"על-פי הדוח... על-פי הדוח... על-פי הדוח!" צעק

פרופסור סירקין, "אני הייתי שם! אני הרגתי אותה!"
"אבל, אדון..."

"אני שינייתי את פרטיה הדוחה."

"מה?!"

"בכללה, אחרי שנפטרה. פרצתי לגנוז ושינייתי אותו," אמר פרופסור סירקין, "פשוט, ידעתם שאם האמת תתפרנס, לא יהיה לי סיכוי להישאר במקומו. שלא לדבר על קביעות."

"פרופסור, אני אהיה חייב לדוח על זה לוועדת האתיקה", אמר דוקטור פרקש.

"אתה יכול לדוח למי שאתה רוצה", אמר פרופסור סירקין,
"למי אתה חושב שהם יאמינו, לי או לך?"
"בכל זאת, זו חובתך."

דוקטור פרקש עמד ליצאת. פרופסור סירקין התMOVט על הרצפה. דוקטור פרקש זעק לעוזרה וירד על ברכייו לבדוק אם פרופסור סירקין בלוע את לשונו. הוא החזיק את ראשו של פרופסור סירקין בידי אחת ובשנית ניסה לשחרר את הלסת שלו. הוא לא הצליח. היא נגעלה.

אנשים רצוי אל תוך האולם. פרופסור סירקין פתח את עיניו, הפס את ידו של דוקטור פרקש, הניח אותה על צווארו וצראח, "הצילו! הצילו! הוא מנסה לחנק אותך!"

"מה?!" התבלבל דוקטור פרקש וניסה למשוך את ידו, אך פרופסור סירקין החזיק אותה בשתי ידייו.

"הצילו! הוא משוגע!" צראח פרופסור סירקין. דוקטור מנsha ואחראי התחזוקה תפסו את דוקטור פרקש והפרידו ביניהם לבין פרופסור סירקין.

"הוא משקר!" צראח דוקטור פרקש, "אני לא ניסית להרוג אותו! הוא משקר!"
סתום את הפה!" געד בו אחראי התחזוקה והכנסיס לו מרפק בבטן.

"דוקטור פרקש, אני מזועזע מן ההתנהגות הזאת", אמר

דוקטור מנשה, "וועוד היום, אחרי שהוועדה אישרה את התקציב לניסוי האשרור שלך".

"מה?!" אמר דוקטור פרקש, "אבל פרופסור סירקין..."
“או מה אם הוא התנגד?” אמר דוקטור מנשה, “זו זכותו!
אנחנו מדענים, דוקטור פרקש. איפה היינו ללא הפורמלוס?
על איזה שלבים היינו מטפסים ללא הפרוכות הדרידות? אתה
מאוד מכובב אותי. לא תיארתי לעצמי שאתה מסוגל לאלימות
שכזו...”

“אבל חשבתי ש...” הוא הסתכל על פרופסור סירקין הלום
וחסר מילים.

הם יצאו מהחדר. סטודנטית עזרה לפרופסור סירקין
להתיישב. הוא התנשף בכבדות.
“אתה בסדר?” שאלה.

“ראיתי במו עיני את השטן,” אמר, “זהו דוקטור
לביוכימיה.”
“מסכן שלי,” אמרה.

ילדיו הדגמים

שוב הרחוב מוצף. קופץ ממשאית הפוכה אל משאית הפוכה.
אני חייב להגיע לשם לפני שש. זה חשוב. זה מכיריע.
צומת ראשי. בפסגת האנטנה יושב ילד. זרמתי לו שקטה
בשר. הוא סימן לי לקפוץ ימינה. פספסתי את המשאית.
נסחפת אל עבר גג של גורד שחקים. ממול, על ארגזי מהזור,
התקיימה הפגנה בעד הפלות ילדי הדגים. המפגינים זיהו
אותי.

"תראו!" צעק אחד מהם, "זה ראש הממשלה!"
כולם ירדו על ארבע.
"הוֹד קדוּשָׁתוֹ," אמר אחד מהם, "התפללנו למען. למען
חייב."

עליתי על אחד מארגזי המזוזר.
"יש פה מנוע?" שאלתי.
אחד המפגינים שלף מנוע וקופץ אל ארגז המזוזר שעמדתי
עליו. "אתה יכול להסייע עותי לארמן?" שאלתי.
הפגין הכנס את המנוע למים והתניע.
"אדוני," אמר אחרי שתיקה ארוכה, "אני יכול לשאול אותך
משהו?"
"כן," אמרתי.

"לֹאֵן נִعְלָמֶת?"

"הִיִּתִי צָרֵיךְ זָמֵן לְחַשּׁוֹב", אָמָרָתִי.

"שָׁנָה וְשִׁשִּׁים חֶסֶד?" הָוָא שָׁאל, "בַּתְּקוֹפָה כֹּזוֹ, בְּלִי לְהִגִּיד

"לְאָף אַחֲרָה?"

"אֶל תִּכְנַס בְּדַרְךְ הַרְאָשִׁית", אָמָרָתִי, "קַח פָּה שְׁמַאלָה.

"מָה הַשּׁׁעָה?"

"חַמֵּשׁ וּחַצִּי", אָמָר, "הַיִשְׁיבָה עַל יָלְדֵי הַדְּגִים הִיא הַיּוֹם

בְּשָׁשׁ. הַקּוֹנְגֶּרֶט חִיכָּה לְךָ שָׁנָה, וְאוֹזֶעֶד שִׁשִּׁים חֶסֶד".

"אַנְיִי יוֹדֵעַ", אָמָרָתִי, "בְּגַלְלֵזֶה אַנְיִי כָּאן."

קְפַצְתִּי מַאֲרָגֶז המַחְזּוֹר אֶל גַּשְׁר הַכְּנִיסָה האַחֲרוּת לְאַרְמוֹן.

הַחִילִים פָּתְחוּ אֶת הַשּׁׁעָר, הַמוֹמִים לְרֹאֹת אֹתָי. רַצְתִּי פְּנִימָה.

"אֱלֹהִים!" צַעַק מַמְלָא מָקוֹם רָאשֵׁה המַשְׁלָה, "יִבְגַּנְיִ חַי!"

כַּשְׁנַכְנַסְתִּי אֶל הַקּוֹנְגֶּרֶט נַזְלוּ טִיפּוֹת מִים מַרְאֵשִׁי. כַּשְׁהָן

נַחֲתוּ עַל הַשְׁטִיחַ כּוֹלִם כָּבֵר הִיוּ עַל אַרְבָּעָה.

עַלְיתִי אֶל דּוֹכָן הַנוּאָמִים.

"אַנְיִי חִיבָּ לְכָלְכָם הַסְּכָר אִיפָּה הִיִּתִי בְּשָׁנָה הַאַחֲרוֹנָה, אֶךְ

קוֹדֶם כֹּל אַנְיִ מַודָּה לְכֶם שְׁנַתְּתָמָם לִי עוֹד שִׁשִּׁים חֶסֶד מַעַל

הַשָּׁנָה".

אַנְיִ לֹא יִכְלֶל לְעַמּוֹד יוֹתֵר.

"אַנְיִ מַבְקָשֶׁ", הַמְשֻבְתִּי, "לְדַחֲות אֶת הַדִּיוֹן עַל יָלְדֵי הַדְּגִים

ל...". נַפְלָתִי מַהֲדוֹכָן.

הַתְּעוּרָתִי עַל מִיטה.

"שָׁלוֹם, רָאשֵׁה המַשְׁלָה", הִיא אָמָרָה, הַיְד שְׁלָה בְּתוֹךְ הַגְּרוֹן

שְׁלִי, "אַנְיִ דְּנִיה. הַכּוֹל יִהְיֶה בָּסָדָר".

"אַתְּ לֹא חֹשֶׁבֶת שַׁהְוָא הַקִּיא מְסֻפִּיק?" שָׁאל מַמְלָא מָקוֹם

רָאשֵׁה המַשְׁלָה. הִיא הַוְצִיאָה אֶת הַיְד שְׁלָה מַהְגָּרוֹן שְׁלִי.

"אַתָּה הַמְטַפֵּלֶת, או אַנְיִ?" אָמָרָה. הִיא הַוּרִידָה אֶת כְּפַתָּה

הַגּוֹמִי וְסִידָרָה אֶת שַׁעַרָה.

"את מה שאני רוצה שהוא יקייא", מלמלת, "הוא בחיים לא יקייא." דניה הייתה ילדת דגים עד שעברה ניתוח שעני כפיתי עליה, אחרי דיוני "מוטיבציה או אבולוציה 34" עליה ועל עוד שלושים מיליון כמותה.

"איך את מעיזה?!" שאג מלא מקום ראש הממשלה, "את מבינה אל מי את מדברת? זה ראש הממשלה שלך!" הוא סטר לה.

"אתה מרגיש יותר טוב?" הוא שאל אותה. הנהנתי. בדרכן חוזרת אל דוכן הנואמים חשתי שלווה מושלמת, מנוגדת לעצבים החשופים שמילאו את הקונגרט ל夸ראת ההצבעה.

ידעתי שאני יודע בדיקות מה אני עושה. בפעם הראשונה בחיי שלי, אחרי שלושים שנים של עיורון, אני עומד לנואם נאום שמתנגד לדעתו של אבא שלי, נאום היסטורי שישנה את המחשבה האנושית. הגפון שלי התபוצץ.

"שמישו יעצור את הדם!" צrho מלא מקום ראש הממשלה. הוא רץ להזעיק עוזרה. דניה החזיקה את ראשי.

"מגיע לך", לחשה לי באוזן.

"את צודקת", לחשתי בקושי, "מי שירה بي צדק." "אף אחד לא ירה לך", אמרה דניה, "אני שמתי לך פצחה בלוע, כשתיפלתי לך".

צחקתי.

"למה אתה צוחק?" שאלה.

"תקראי את הנואם", לחשתי, "הוא בכיס של המכנסיים, הקדמי".

דניה לקחה את הנואם וקראה.

"אני לא מאמין...", אמרה, דומעת, "אני לא מאמין." "דניה", לחשתי, "את מוכנה להקריא אותו לכולם?"

היא נעמדה מול המיקרופון.

"גבירותי ורבותי הנכבדים, לא כל יום קורה שמנהייג מבין שדרכו היהת מוטעית מן היסוד. דרכו, שבה צעדו מיליון מילيونים בהנאהתו, נסלה בצרות אופקים, שיפוט מוטעה ופחד מן הלא נודע..." מלא מקום ראש הממשלה קפץ על דניה והafil אותה לרצפה.

"בוגרת!" צעק מלא מקום ראש הממשלה, "איך את מעיזה להקריא את הטקסט החתרני שלו בזמן שרראש הממשלה נרצה!"

"הוא עוד לא מת", אמרה דניה, "זה הנואם שלו! הוא ביקש שאני אكريיא אותו! תשאל אותו!"

לא הצלחתי להוציא הגה, הגוף שלי קפא. מלא מקום ראש הממשלה הסתכל על הנואם. הוא הסתכל עלי.

"ראש הממשלה", אמר, "בחיים לא יהיה כותב את החרא זהה!"

הוא יראה בה.

מהות הזכוכית

מורנו שוקל להשתחרר בין עצי הערבה. אחרי התגרה עם אביהם, אני משער שהוא מהסס מאוד היכן יעשה את צרכיו. אביהם הררי יראה בהזה ניסיון נוסף של מורנו לערער את מעמדו. אילו היה המאבק הזה מתרחש בטבע, מורנו היה פשוט מתרחק מהשפט ומהכח לזמן טוב יותר. במקום זה הוא חייב להישאר בשטח המכלאה, שטח שמזמן שייך לאביהם.

מורנו מטיל את מיימו בין עצי הערבה. אביהם תוקף אותו. הזקנים שוב רצים עירומיים ומשתטים ליד הנזדים, כדי להרגיע. מרילין מנסה להפריד ביניהם. אביהם שורט לה בשוגג את הלחי. אביהם מניח למורנו וניגש למרילין. היא מתרחקת ממנו ונצמדת לגדר. יפת קופץ לידיה של מרילין. היא משלילה אותו הצדה.

כבר כמה ימים מרילין מתעלמת מיפת, מסרבת להיניק. אם זה יימשך כך, יפת ימות.

יש מתח רב בקבוצה לקראת הלידה של שושי. מורנו הוא האב, ויש להניח שאביהם ינסה להרוג את הולוד מיד.

שושי סמוכה עלי שאני אתערב ברגע האמת. היא באה אליו וניקתה את פני במטרפה.

"תבין, מר בנימין, אתה אمنם קונה קבוצה קטנה", אמר קשtan,
מנhal המכלאה, "אבל אם תאכיל אותה טוב, היא תגדל ותגדל.
בעזרת השם", אמר מר בנימין.

"אתה כבר מכיר את הקבוצה, אתה יודע שהיא פוריהה",
אמר קשtan.

"תזכיר לי, כמה נקבות יש בקבוצה?" שאל מר בנימין.
שתיים שיכולות ללדת, אחת מהן בהריון, אחת זקנה
ושתיים קטנות", אמר קשtan.

"באיזה חודש ההריון?" שאל מר בנימין.
תשיעי", אמר קשtan. "היא צריכה ללדת כל יום. אתה
תקבל את הولד בונוס."

"כמה זכרים?" שאל מר בנימין.
שלושה שיכולים להוליד, אחד זקן, אחד קטן", אמר
קשtan.

"זה הקטן?" שאל מר בנימין והצביע על יפת.
כן", אמר קשtan, "הוא שוכב לא קטן.
הוא נראה חולה", אמר מר בנימין.
מה פתואם חולה?" אמר קשtan, "הוא פשוט קטן לגילו.
אני לא יודע, קשtan, זה הרבה כסף", אמר מר בנימין.
תאמין לי, זו השקעה. השקעה בטוחה", אמר קשtan, "רק
תאכיל אותם טוב. המפתח לרבייה הוא תזונה."

שושי קראה לי. היא כרעה ללדת. השכבתי אותה מאחוריו
המגלה. מорנו רץ לכיוונו, אבירם קלט אותו. הראש של
הולד התחליל לצתת. החזקתי אותו. אבירם נגח בפרצוףו של
מורנו ותפס את שושי.
נסכתה את אבירם באף. הוא הרים אותו וזרק על קיד
הזכוכית.

לא יכולתי לוזז. אבירים הוציאו את הולך של שושי וריסק אותו על קיר הזוכבית. מורנו התעוור מהנגיעה והתנפַל על אבירים.

"מה קורה שם?" שאל מר בנימין.

"זו התפרעות קלה, זה כבר יחולף", אמר קשtan.

"קלה?" התפלא מר בנימין, "הרצע רוסקו 160,000 ש"ח/mol העיניים שלי!"

"זה קורה לפעמים", ניסה קשtan להרגיע, "הם עוד לא רגילים לגמרי למצלאות. הזכר בכלל רצה לשחק עם הולך. הוא לא מבין את מהות הזוכבית."

"מזל שהוא משוריינת", אמר מר בנימין.

שושי בכתה וניגבה לי את הפנים במטפחת. ביער הייתי מת בתוך כמה שעות ונְאכל, אבל כאן הם ייקחו אותה להלבות הלבנות ויזריקו לי.

מטרחקים מהקוף

הkopf תפס לעזרא את הרגל. שתי הידיים של עזרא החזיקו את החבל שהשתלשל מהמסוק.

"אסור שהкопף יעלה אתקר!" צעק הטיס.

עזרא לא שמע מילה. הוא ניסה להתנער בכל כוחו מהחיזות

הkopf, אך הקופף ידע שם עזרא עוזב, זה נגמר. הקופף ראה את עזרא בפעם הראשונה אוכל פטל. הוא היה

מוקסם, בטוח שעזרא הוא סימן, אך לא ידע למה.

اما שלו, שפעם לפעם אהבה לאכול מוח של קופים

קטנים יותר, ידעה שהבן שלה לעולם לא טועה.

"אני טוענת," היא אמרה, "שהחיה הזו היא סימן... כמו

שהבן שלי אומר... כולכם יודעים מה הוא אומר."

"אפשר להרוג את הסימן!" אמרה קופפה אחת.

"זה לא יעוזר," אמרה האם של הקופף. היא חיבקה אותו

וניסקה אותו. "اما, סימן למה?" שאל הקופף.

"שציריך לעוזב."

"למה?"

"כשהייתי קטנהAMA של היה מספרת סיפור על חייה

עם שיער רק על הראש."

"כמו שאני ראיתי," התלהב הקופף.

"נכון... והחיה הזו, על-פי הסיפור, היא השער אל
הבראשית."

"מה זה אומר?"

"זה אומר שדרך החיה הזו אפשר לבטל את הגעגוע".

"הגעגוע המתוק?"

"הגעגוע המתוק".

"ולחיה יש גם געגוע?"

"לא יודעת. אולי."

עזרא חלם שקבוצת של קופים מקיפה אותו. שואלים אותו
שאלות בשפת אמו. הוא רוצה לענות להם אבל ההברות
מתרחקות זו מזו, מסרבות להיצמד למשמעות. אחד הקופים
מצווה עליו להתעורר.

הוא התעורר.

הkopים הקיפו את עזרא. הוא הרים את הרכבה וירוה באחד
מם. שאר הקופים לא זוו. הוא ירוה בCOLUMN, חוץ מ קופ קטן
שהחזיק את ידה של אמו.
"הצלחנו..." היא לחשה.

הפסקה

שחף עוצר לנוח על הסירה, מנקה את כנפיו ומסתכל עליו,
שואל את עצמו עד כמה אני חלש.
"אני יכול להכאב לך מאוד", אמרתי לו.
"יכול להיות", אמר השחף.
"אני רזה, אבל אתה לא רואה שאני חכם."
"יש לך עיניים מאוד נזוכות".
"אני צריך את העיניים שלי", אמרתי, "עוף, חפש עיניים
של מישחו אחר".
"אין מישחו אחר", אמר השחף. הוא סיים לנוקות את כנפיו.
"אבוא יותר מאוחר, כשתיים".
הוא עף.
זרקתי עליו שרiron של סרטן.
"אני לא אישן לעולם!"

הפעם האחרון שישניתי הייתה לפני חמישה ימים. מאז
השחף לא הרפה, מגוון את שעות הביקור באופן שלא יכולתי
להרשות לעצמי להפוך שום שעה. התחלתי לחלום בערנות
מלאה, שואה במעלה המפל.
החלום הזה כבר היה. שרתי בחדר שיש בו מקום רק לבמה.
הפקה מלאה. הופענו מול קיר שצמוד לבמה. הנגנים ניגנו

ברגיל. יצאתי באמצע אל אולם ענק, מלא קהל. בקצה הרחוק הופיעה הליהקה של סוקולוב וארליך. איך הם עדיין מוחזקים מעמד?

מתוך הקהל נשמע משק כנפיים מהריש אוזניים. מעל האנשים התרוממה דמות עצומה עם כנפיים, לבנה ומולוכלת. "אתה צריך לזכור", אמרה הדמות, "בכל מקום-Amotza'ותך".

הייתה לי תחושה שם הדרמות תחרוג אותי בחלום, אמות גם במציאות, ובכל זאת התפתתי לא להגיב ולהניח לממות נחות, להתפנק, כמו חוסר רצון לקום ממיטה. הדרמות צלהה לעברי, פתאום ראיתי. לא לשחף. הזמתי את ראשי למלאך הייתה מוכן לוותר, אך לא לשחף. הזרמי את הראש הצדה.

השחף שפשף את קצה ראשי והתרסק על רצפת הגומי. תלשתי לו נזחה, טבלתי בש:rightה וחוורתה לכתוב.

החתול הזה הוא הכל

הדבר היחיד שאני זכר הוא סיפור שסיפרו לי, והיה בו סוס.
"לקחנו מהו?" שאלתי את אישי.
"כל מה שצדיך".
נסכבנו על הבطن ווזחלנו לתוך המנהרה.
"כמה זמן זה?" שאלתי.
"ארבעים דקות".
קשה לי לנשום, אבל אני לא אגיד לאיishi, הוא יגיד שאני
"מחפש נוחות יותר מאשר".
"קשה לי לנשום", אמרתי.
"גם לי".
מה?! בחיים אישי לא פספס הזדמנות להגיד שאני "מחפש
נוחות יותר מאשר".
"יש לי בחילה", אמר אישי. הוא הפסיק לzechol.
"אתה רוצה לחזור חזרה?" שאלתי, אבל ידעתني שהוא יסרב,
הוא יגיד שעברנו חצי דרך, שחייב לחזור...
"כן, בוא נחזור".
"מה לחזור!?" הזעיקתי, "הוא מכחכה לנו."
"פעם אחרת".
"אין פעם אחרת".

אישי הסתוובב אליו.

"תַּנֶּ לִי לְעֹבוֹר", אמר.

"איני, חכה... זה אותו מרחק עד הבן אדם."

"אחרה. עכשוו."

אני ואישי עמדנו, נשענים על קורה, מתנספים בסלון של הבן אדם, אדם. "היה לנו ויכוח", אמר איני, "אבל הכל לטובה".

אדם לקח את החתול שלו והניחו אותו בסלסילה במרכזו השולחן. "החתול הזה הוא הכל", אמר אדם ועצם את עיניו.

"החתול הזה הוא הכל", אמר איני.

"מה?..." שאלתי.

"תגיד", אמר איני.

"החתול הזה הוא הכל", אמרתי.

אדם פתח את עיניו והניח את ידו על ראשו של החתול.

מיטות גבוחות

ירדה ידיעה מרעישה מן השמיים: "You look wonderful". You look wonderful העמדנו ברחבה, אלפיים, לבושים במגבות. שאל גיון בכח. "אלוהים אوهב אותנו!" אמר, וניסה להחזיק את הבטן בפנים. הרגע עבר. קיבלנו את הסימן היומי. התפזרנו לבתים. נכנסתי לבית. על השטיח בסלון היו צלחות כסף עם עדרימת קוק קטנה ושלוש נשים בנות שלושם. אילנה הייתה בהריון. זה היה ההריון השני שלה. היא עישנה more-aror. "יש לך אלכוהול?" שאלת.
"כן," אמרתי.

"תביא בבקשה."

הבאתי לה בקבוק ויסקי, חצי מלא.
"מעולה!" שאגה.
אייה סיירה לשילוי שורה.
"יותר دق," אמרה שיילי, "לא, פשוט תעשי שורה ארוכה יותר."

"מה שלומך?" אמרה לי אילנה, "אתה נראה טוב. אתה יכול להביא לי כוס?"
אחרי שהסניפה, שיילי שמה קצת קוק על החניכיים ונישקה את אייה.

"אני אוהבת אותך", אמרה איה. שילוי חייכה ועשתה לה
תנוועה קטנה בסנטור שאומרת: סדרי לי עוד שורה, מהווין לתוך
בזריז, באני אוהבת אותך יותר מכל בן אדם בחדר זהה, ותזכיר
עם מי את ישנה בלילה.

"אתה רוץ קצת?" שאללה אילנה.

"אין מספיק", אמרה שילוי.

"תפסיקי..." אמרה איה לשילוי וחיכתה אליו, "יש
מספיק."

הבאתי לאילנה כוס. היא מזגה לעצמה את הויסקי.

"אתה יודע שזו كيف לשים קצת קוק על הכבוע של הזין?"
שאללה אילנה.

"מה كيف בזה?" שאללה שילוי, "זה בזבוז של חומר!"

"או מה אתה?" אמרה אילנה, "מה אתה עושה?
בעיקר עובד", אמרתאי.

"תזכיר לי במה..." אמרה אילנה.
אני רכזו חוליה", אמרתאי.

"רכזו חוליה? אני חשבתי שאתה כבר ראש גדור!" אמרה
והתגלгла מצחוק.

"לא", אמרתאי, וצחקתי גם. היא משכה אותה. יפה, והיא
כבר אמא. היא רוסייה והיא אינטיגנטית. מאוד משכילה.
היאacha ליב במותניים. "זכורת?" אמרה, "פעם שעברה
שדיברנו, אמרת שאתה שבור ליב."

"נכון", אמרתאי.

"נפרדת מאשתך, לא?" אמרה, והרימה את העורף שלו
בעדינות.

"כן", אמרתאי.

"וועדיין שבור ליב?"
"נראה לי", אמרתאי.

תכנון להتابושיםות מסonus

היא צחקה. גם שיללי צחקה. היא נשכה לאיה את התנור.
אייה חיכתה אליו חיווך של תמיינה וצמרמורת.
אתה ודאי מודע לעובדה שאתה סתום אומר את זה", אמרה
אלינה. אלינה היא פילוסוף רוסי שכור שיצא לכבודו לו
קהל. אני נערת זוהר צעריה, רגע לפני הפריצה. הסנפתית שורה.
"It's time to go to bed. Good night"
הכריזה.

אייה קיפלה את הענינים. אלינה סיימה את הויסקי.
"תן לי נשיקת לילה טוב", אמרה אלינה.
נתתי לה נשיקה על הלחי.
"זאת נשיקה?" שאלה.
האורות התחילה לדצד. רצנו לסלומות ועלינו למיטות.
האורות כבו.

החדר הרחוק

יצאתי מההאנגר עם קבוצה של אנשים. הלכנו על החוף. הגיענו לאזור האריות. כלבים דניים ענקים נלחמו בלביאות. נביות. שריטות.

אחד האנשים נטהר.

اما של פרודתי הגעה עם משאית. אמרה לקפוץ. לkah אתנו לדיזנגוף סנטר.

שאלתי אותה מה היא עושה בימים אלה. היא אמרה שהיא בונה תפארות עם חברה צייריה. הן מסתובבות בכל הארץ, יש המון עבודה.

מוזר. כלכך משורית הייתה. פתאום, עם קסקט, סרבלי, משאית כבדה וחברה, היא נראית מאושרת.

חבל שלא שאלתי מה שלום בעלה.

חזרתי לדירה. החלטתי לשכט בחדר הרחוק, אבל הוולאים היה חזק מדי. חזרתי לחדר תלוייה, החלשתי. חזרתי לחדר הרחוק.

עדין חזק מדי. ניתן לוחות מילימ. הן מפריעות לי. חזרתי לחדר תלוייה והחלשתי עוד. אבל עדין היא הייתה חזקה מדי. החלשתי עוד. חזרתי לחדר הרחוק וישבתי. הוולאים היה חלש מדי. לא הייתי בטוח אם הדיאלוג שאני שומע הוא

מהטלוויזיה או שאלת אני ואשתי משוחחים מול הטלוויזיה.
לפני שהיא עזבה.
חזרתי לחדר טלוויזיה והגברתי את הולויום.

ספרות

זה היה מאותם הימים שבהם היה קשה לספור דברים. ש' נכנס למישר, פ' עמד עם עיניים טרוטות ורשימה שמיית. "תשמע", אמר ש' לפ', "אני יודע איך אפשר לספור הכלול." פ' הניח את הרשימה השמיית והדרlick סיגריה. "זו תהיה עבודה קשה", המשיך ש' והוציא סכין מהתיק שלו, "זה ייקח לנו שנים." הם יצאו לרחוב. ש' דкар כלב רועים גרמני בצוואר, הכלב התמוטט על הרצפה.

פ' טבל את המברשת הגדולה שלו בדלי הזוחן וצייר על הפרווה של הכלב את המספר 1. אישה מבוגרת רצה אל עבר פ' בצרחות, היא הייתה בעלת הכלב. ש' דкар אותה בגרון, האישה צרכה אך המשיכה לתקוף את פ', ש' דкар אותה שוב, מWOODA שהוא חותך עורק ראש. האישה התמוטטה על הכלב. "רק תזכור", אמר ש', מנגב את הזורע שלו מדם וממתפרק מצחוק, "אחד זה לא עדרימה!" פ' חייך במאזץ רב וטבל את המברשת הקטנה שלו בדלי הזוחן וצייר על מצחה של האישה את המספר 2. הוא ידע שהבדיחה של ש' הייתה ביקורת על היכולת שלו להפריד בין עיקר לתפל.

לא נולדנו כדי לחיות, נולדנו כדי לחתום

ישראל 2,500, מדבר.

ישבתי על כורסה בתוך בועת החמצן שלי. בהיתי בטלוויזיה. סרט תיעודי. המנחה מדבר אל המצלמה בלהט. "אתם לא מבינים ששרון וערפאת זה אותו בן אדם? אתם לא מבינים?!" כיביתי את הטלוויזיה. לבשתי מעיל, הרכבתי משקפי חומצה ועליתי לגג. התחליל לרדת גשם. הסתכלתי למעלה. חיכיתי לראשון הבקרים שיכה בי.

לא ישנתי מאז דצמבר של השנה שעברה. ועדת הבקרים אמרה שזה שכיח בקרב השכבה שלי, הם אמרו שאין לי מה לדאוג.

מעולם לא פגשתי אדם מהשכבה שלי. כשהייתי צעיר מאוד שלחו אותי לניסויים בחווות פטריות אלף בדروم הארץ. האנשים היחידים שהכרתי היו ספקי פטריות אלף ובקרים שהגיעו פעמי שבועה וחודשים לעקב אחר מזבי ולדלות ממוני נתוניים.

"ככל שתהייה ער יותר, השינה שלך תשתחח", אמר דוקטור ליגי בחיווך קר.

"אני מבין את המצוקה שלך", אמר דוקטור ירדן, הבקר הייחיד שהיבבתי, "לא נולדנו כדי לחיות, נולדנו כדי לחתום".

"איזה קש��וש שמאלני..." אמר דוקטור ליגי.
"דבר ראשון שאתה חייב לעשות", המשיך דוקטור ירדן,
מתעלם מדוקטור ליגי, "הוא להפסיק עם פטריות האלפא,
לפחות לחודש".

"מה פתאום להפסיק?!" התרגז דוקטור ליגי, "אתה עוזר
את המשכויות של שלב 34! זו תהיה נסיגה נוראית... איך
נמפה את התהילך?!"
"אין ברירה..." אמר דוקטור ירדן, "אם נאבד אותו, הנסיגה
תיהה טוטלית".

הוא נתן לי כדורים נגד דיבאון וסט מזוקים עם תוספי
מזון ונוגدني רעדות.
"אני מקווה שההפסקה תועיל לך".

חודש אחרי שהבקרים היו אצל התחליל השינוי.
לבוי פלש לראשי, ממלא אותו מכל מה שמנע ממנו עד
היום.

אמנם לא חזרתי לישון, אך חזרתי לchlום.
כבר לא רציתי למות. הבקרים היו מודאגים. ראש ועדת
הבקרים, דוקטור שטרסברג, החליט לזמן אותה לארמון
שלו בגליל העליון.

"תאר לך", אמרתי בהתרגשות, "את כל המשאים
הרוחניים שאנו משקיעים כדי בסדר שהעולם יהיה נוח
לנו: תשתיות חשמל, תקשורת, תיעוד נתונים, תחבורה, בιוב,
חמצוץ, בידור. תאר לך את כל האנרגיות הללו מושקעות
בלזרים, לזרום עם מה שנตอน. לא לשנות דבר, אלא לשכלל
עד שלמות את הזרימה עם הקים, לא לשנות את החיצוני,
רק את הפנימי..."

דוקטור שטרסברג הסתכל עלי Caino אני סיכון.

"מה אתה מנסה להגיד, רענן?" אמר, "אתה מנסה להגיד
שהתרבות שלנו נחותה?"

"לא, זה לא העניין!" התרגשתי, "דוקטור, אתה חייב
להבין, כל מערכת המוסר שלנו, האסתטיקה שלנו... כל
הפרמטרים שבuczortam אנו בורורים בין טוב לרע, עליון לנחות,
מכוער ליפה, אינם תופסים במרקם שאני מדבר אודותיו. זה
עובד אצלם לגמרי אחרת."

דוקטור שטרסברג הדליק עוד סיגריה בבדל של הקודמת.
"אני עדין לא מבין," אמר, "אם הדברים שלך חתרניים

או שאתה סתם קשושים של מסוםם."

"אין לך שם קשר לסמים," עתקתי, "אני מדבר אתך על
תרבות שבצד הראשון שלה פסעה לכיוון אחר לגמרי מאתנו,
דוקטור, ועל כן התפתחה למשהו שונה לחלווטין. במרקם לא
קוראים לדברים בשמות. לא מפרידים בין עצמים, אין בהם
פרטים! דוקטור, אצלנו האינדיידואל שולב את الآخر, אצלנו
אין קיום ללא דמיוניותה של דמות המראה שלנו, אתה מבין?
אנחנו חברות הטרוגנית כל-כך, אינטנסטיבית כל-כך, שאין
בה מחובות לכלום... לכלום!"

"אנחנו נתנו לך מלגה יוצאת דופן בנדריבותה, רענן," אמר
דוקטור שטרסברג, "לא ציפינו שתכלה אותה ברכישת חוות
אישיות."

"אני לא נגעתי בפתרונות אלף, דוקטור," אמרתי, "לא
בזמן המפגש אתם. הם תקשרו אתי. הם באו אליו ושיתפו
אותי. דוקטור, אתה חייב להקשיב לי, החכמה שנצברה אצלם
היא עוצרת נשימה! היא מדמיינה. בעוד אנו סוגדים לנחות
במרקם, הם זורמים עם הקים... אין ייסורי מצפון, אין חרטה,
אין זמן, רק קבלה."

"אנחנו סוגדים לנחות?!" התרעם דוקטור שטרסברג, "מי

אתה חושב שאתה? ! מגמד את היזור הנעלם ביותר על פני האדרמה זו על מנת לסתור לסתם? אנחנו נוצרנו בצלמו של אלוהים! רענן, גם באלהים אתה מזולזל?" הוא סטר על פני ותלש לי את הדרגות.

"תזרקו את הכופר הזה לבידוד," צעק, "אולי אחורי כמה ימים הוא ידבר אחרת."

שני שומרים חסמו לי את הפה והזירו לי נסיווב נגד פטריות אלף.

אנשים חושבים שהם חוויתות חוץ-גופניות, ואילו האמת היא שרוב הזמן הם חוויתות פנים-גופניות. אנחנו נמצאים בכל מקום כל הזמן, רק חלק זעיר מהזמן אנחנו מודעים לכך, תפוסים בעור הדעת המונעת מאתנו להתפשט. בתוך המים הפנימיים מתרכש כל הזמן מעשה בראשית.

אד מרחף מעל המחשבה.

כאשר הלחות גבואה דיה האד נלחץ למים, מצמיח רענון. ברקמה רענון הוא מעשה.

עשיה מרחיבת את העור הפנימי. התפשטות כמו מעשה אהבה עם הסביבה.

"תגידו לי, כמה נסיווב נתתם לו?" צרא דוקטור שטרסברג. "ש אמפולות," אמר אחד השומרים.

"איך זה לא משפייע עליו?"
אד מרחף מעל המחשבה, נלחץ למים.
מצמיח רענון.

ברקמה רענון הוא מעשה.

מעשה הוא פטריות אלף.

אני לא אוכל פטריות אלף.
הן אוכלות אותי.

גן עדן

את הטריפ היא השיגה מولודיה. רוסי מביריק שלמד אתה קולנוע. הוא נמשכה אליו כמו אדם גוסס נمشך לאקדה. דבר ראשון שהוא סיפרה לי עליו היה שהוא אימפוטנט בגלל שנים של הרואין. היא אמרה את זה כדי שלא אקנא. מחר בצהרים היא תגלה שאחורי שהוא יצא מהדירה הוא ירה לעצמו בראש. היא הגיעה הביתה מתלבבת כמו ילדה. "הבאתי לנו טריפים!" אמרה אשתי, "ולולדיה קנה לי... לנו."

"אמרתني לך Shanai לא רוצה לקחת יותר טריפים", אמרתי,
"וזני גם לא רוצה שתתwickה".

לפני שהכרתי את אשתי הייתה תקופה שלקחת הרבה מאוד טריפים. במקום לפתוח דלת הרsti Kir. בטריפ האחרון שלו בכיתרי לילה שלם, מסתכל על הקיר שלי עד שהפק אט-אט לוילון.

הספיק לי.

"למה, בגלל שאתה לא רוצה שאני אקח?" היא הכנסה את הטריפ לפה.

"מה עשית?" שאלתי.

"אני עוד בחיים לא לקחת, אני רוצה לראות איך זה..."
אמרה, "אתה לא צריך לקחת את'i".

הדבר האחרון שרציתי הוא לקחת טריפ, אבל בשום פנים
ואופן לא הייתי מוכן שהיא בו בלבד. לקחתי גם.
אחרי שעתים כמעט התפוצצתי מספידים. מצד שני
הרגשתי איך הלב שלי עומד להפסיק לפועם. נמתחתי בין
שני הקטבים. נהייתי שkopf.

אשתि הרגישה מצוין. היא הסתכלה סביבה בפליאה.

"אני רואה את כל הצבעים אחרת", אמרה, "הם גם זרים."

"אני גוסס", אמרתי.

"אולי כדאי שנצא לסיוב", אמרה ואחזה את ידי. אין
שהיא נגעה بي התפשטו בי חיים.

יצאנו החוצה, אל החושך. הלכנו לאט, בקצב שלי, כל
צעד דורש ממני חישובים מוטוריים סבוכים של זוויות, שיווי
משקל ונכונות לחיות.

הגענו לגן. התישבנו על ספסל מול כביש. רעש המכוניות
שבعرو מדי פעם הזכיר לי ים. ים זה טוב. ים לוקח את
הספרדים. ישבנו ודרבנו לאט-מהר.

צחוק אדריך הציף אותי בעצב. איש עם כלב התקרב אלינו.
לא ידענו אם לבסוף או להתמזג עם הפסל. קמננו והלכנו.
כשיצאנו מהגן התבוננתי ביד שלי. חרמתי אל תוך התאים.
במרכז כל תא ראתה את אשתि ואותי יושבים על ספסל בתוך
הגן. מוחזקים ידיים.

יינשופתילבנין לבן

"הינשוף שאתה רואה עומדת על התיל? שים לב שהדבר היחיד
שנותן את האשליה שהוא רגיל זה המבנה שלו. אתה רואה?
יש לו שלושה ראשיים, כל אחד בעל תנועה עצמאית. בזווית
אחד הוא תמיד נראה רגיל. ראש אחד. אבל הסתכל רגע
מלל הזרויות. והתיל? אתה חושב שהוא לא חלק מהתיל?
התיל מתחבר לבניין הלבן. הבניין הלבן, הוא חי. הוא זו.
ועוד רגע הוא יתקוף."

הצمح המטפס הפסיק לדבר. הוא טיפס על החומה.
"הנה, אני רואה", אמר, "יש תעלת מים סביב הבית, רק
היא אינה חלק ממנו. כאשר הוא יתקוףכנס למים."
הינשופתילבנין לבן שילח זרועות ארכוכות, נמתקות לאחוז
בי. נכנסתי למים.

קודקוד בקצת החלל

הספרה כל הזמן השנתנה, כאילו שינו הספרות את עמידתן והחליפו ערך כל זווית. ניסיתי להתמקד, מסביר לעצמי שזה בלתי אפשרי.

מספר הוא מספר.

אין מקום לערעור, ועם זאת, שום דבר לא עומד במקום. זה לא שכנות הפרטים השנתנה, אלא אופן ההסתכלות עליהם.

לדוגמה, פרצוף אחד, שתי עיניים, 32 שיניים, רק שבמקרה הזה לא השנתה הפרט הנספר אלא השנתנה הגדרתו. כמו אני תלוי בגדרות, כמו עורו של דג, מונעות ממני להפוך לים.

אני חושב שאני צוחק עכשו בקול רם, מבאר בשניות הנדסית למה אני לא מרגיש שיק. תועקה מכרסמת בדרך ללב.

צד אחד צוחק, הצד שני חרד, הצד שלישי מבקר. פירמידה של מקבילים.

היא יוצרת נפח, מאפשרת זרימה של רוח. מוזות ופרצחים.

צינור הוא פירמידה של מקבילים, קודקוד בקצת החלל.

פעם ידעתني לספור בלי בעיה.
העניין הוא שפחות ופחות פרטים הם שלמים, לדוגמה,
בסלון יש ספה וכיסא, בתפיסה שלי כרגע אין לספה סוף ואין
לכיסא תחילת.

המאפָרָה

מה יש לי? למה אני מכורבל על הספה? אני מות מרעב.
המאפָרָה שינתה זווית. מה היא תעשה לך? אני לא בטוח,
אבל יש לי תחושת בطن שהוא יכול לגרום נזק רב. מוזר,
מאפָרָה כל-כך זולה ועלובה, איך היא קיבלה כוחות כאלה?
איך דבר כל-כך לא אסתטי יכול להיות כל-כך חזק?
צலול טלפון. מה לעשות? אני לא יודע. אולי זו שיחה
דחויפה?
איך הגיעתי למצב כזה? מה יש לי? זאת מאפָרָה! מה יש
לך?

צלוול הטלפון פסק. לא מאמין! עכשו אני לא יודע מי
זה היה! למה לא תיקנתי את המזיכירה? אני נורא רעב. נורא.
מה בכלל יש לאכול? טונה. כן. טונה. אני חושב שהמאפָרָה
שינתה זווית. איך היא עושה את זה? מה היא רוצה? איך
הגעתי למצב זהה? פעם פחדתי מכלבים. אני ערין. למה אני
מפחד מהמאפָרָה? כי היא רעה. כנראה. הרי אני לא מפחד
מכל מאפָרָה.

האינטואיציות האלה הן לא סתם, המאפָרָה הזאת כנראה
 נכנס בה משהו. לא? כנראה. כן. מאפָרָה מטופפת. אבל מה
היא תעשה לי? ממה אני בעצם מפחד? היא יכולה ליפול

עליך, להישבר לי על הרגל, לחזור אותי. הבית נועל, אני גר בלבד, עד שימצאו אותי אני אדרם למות. איזה פתטי.

אני רעב ונורא, אני חייב לgom. למה בכלל יש לי מאפרה? הפסיקתי לעשות מזמן, למה היא פה? למה לא שמתי אותה בארון? אני לא יכול לשים אותה בארון. אני לא מוכן לגעת בה, מה אני, מטורף? צלצול בדלת. שיט. מה אני עושה עכשו?נו, באמת... קום עכשו ופתח את הדלת! אני לא יכול. המאפרה תחרוג אותי. אני לא יכול לעبور. הצלצול נהיה היסטררי. "שי, אני יודעת שאתה שם!" צעקה נאווה, "פתח את הדלת!"

קפצתי מעל השולחן ופתחתי את הדלת. היא נישקה אותי על הלחין ונכנסה עם טירן על הידיים. "באתי לך מה דברים", אמרה, והניחה את טירן על הספה. הוא פרץ בבכי.

היא התiyaשה על הכורסה.

"אני מופתעת, מסודר יחסית."

"כן", אמרתי, "שנויות." מיהרתי לשירותים לבדוק אם זכרתי לנוקות שעורות מהאסלה.

"אתה יכול להזכיר לי כוס תה?" היא קראה.

"תגידי, מה יש לטירני?" שאלתי.

"אני מבקשת, נורא יבש לי בפה."

"כן, אני עושה לך." מיהרתי למטבח. "אייפה הסוכר החומס?" שאלתי.

"барון מעל הכירור."

"איזה תה?"

"קמומייל."

טרין לא הפסיק לבכות.

"אולי תבדקי لماذا טירן בוכה?"

"אני יכולה לחת את המפה של השולחן?"

"קחי מה שאתה רוצה", אמרתי.

היא הורידה את המפה וKİפלה אותה.

"מה שלומך?" שאלתָה והרים רגליים על השולחן.

"אולי תבדקי لماذا הוא בוכה?"

"או מה שלומך?" שאלתָה, "יש לך כבר מישה?"

"לא." הבנתי לה את התה.

"לא, זה לא הספל שאני אוהבת."

החלפת ספל. טירן לא הפסיק לבכות.

"טירן חולה?" שאלתָי, "הוא לא מרגיש טוב?"

"אני חושבת שיש לי סרטן."

"מה?!"

"נראה לי, הרגשה כזאת."

"למה להגיד דבריהם כאלה?"

"או יש לך מישה?"

"לא."

"איך זה? הייתי בטוחה שאתה תזין يوم אחרי שנפרדנו."

הכci של טירן לא פסק.

"אתה היה כלכך חרמן..." המשיכתָה, "אני לא מבינה

את זה."

"נואוה, אני חשב שימוש כדתי שתבדקי מה יש לו, אני

לא יכול לשמוע אותו בוכה ככה, זה שובר לי את הלב."

"אני צריכה שתעוזר לי לסחוב את שולחן העבודה שלי."

"טירני! למה אתה בוכה?" צעקתי.

"זה בגל העז", המשיכתָה, "הוא נורא צפוף כזה, כבד."

"מה?"

"השולחן."

טירן המשיך לבכות.

"נאווה, מה יש לך? למה את לא מחבקת אותו? את אמא
שלו!"

"וזאת אבא שלו, חבק אותו בעצמך."
רציתי, אבל הוא שכב ליד המאפרה.

בַּת שְׁבָע

"כל מה שתכתב יהדید את התורה", אמר דויד, "להט החרב מתלהבת בעברית, אותיות כ"ב כמרוצת הכסף באש. אין טקסט נוכחי.

המאורר של המחשב מטריף אותו.

מקלחת זעה, מסך הברזול. קנאק. גובה כסא לרדת, רגלי חולמת ללבת. "הפה הוא שער גן עדן. המוח הוא הגן, העולם הוא קדמת עדן", אמר דויד, "תחשוב טוב לפני שאתה מדבר, משפט אחד שלי רצח את אורייה."

כאשר ההדר בא בקויי מתאר של אישesa מסוימת הוא מקנה לה ממדים מיתולוגיים, אידיאליוזיה שמתאפשרת בכוחו של ההדר הקבוע.

"אני מתגעגע לבת שבע", אמר דויד.

WEER

הפעם השנייה שרבתי עםAMI הייתה כשהיא שלחה אותי להכשרה. קורס מזורז בתפקיד ארגנוגים. מזורז, כי הייתי מיוחדת. שלוש מאות סוואט בלבד להתאמץ, אפילו אבא הגיע רק לשבעים סוואט.

зорוז, מדריך חוליות גילים 3-5, קרא לי למשרדו. "פדרמן, התוצאות שלך מראות שאתה מוכנה לזרז." "זרז?" שאלתי. ידעת מה הוא אומר. הייתי אז בת שנתיים.

"מעבירים אותך לחוף OBM".

"אדוני?"

"כן?"

"זה דבר טוב?" ידעת שזה דבר טוב.

שמשון חמצנה את הריאות שלה.

"כן..." אמרתי, "תמשיכי".

"שנייה..." היא השתעלה בעידנות.

שמשון הייתה הסגנית שלי.

"אני חושבת שאין לנו סיכוי".

"סיכוי למה?" שאלתי.

"תְּבִינִי, פֶּדְרָמֶן, כֹּל אֶחָד בַּ-OBM אֲחָרָי רַק עַל דָּבָר אֶחָד!
אֶחָד!"

"נו...".

"וְהָוָא לֹא יָדַע כָּלָם עַל מָה שַׁהְאָחָר עוֹשָׂה, שֶׁגֶם יָדַע רַק
דָּבָר אֶחָד.". "

"מָה אַת בָּעֵצֶם אָוֹמְרָת?"

"אַנְּיִ אָוֹמְרָת...". הִיא כִּיבְתָּה אֶת מַכְשִׁיר הַחַמְצָזָן וְהַחוּזָה
אֶת הַרְיָוֹת שֶׁלָּה לְחֹזָה, "שַׁהְכּוֹל עוֹמֵד לְהַתְמוּטָט".
צְהָנָר הַופִּיעַ בַּרְמָפּוֹל. הַוָּא דָרְבָּן קְבוּצָת נְטוּנִים לְהַתְקוּרָם
אֶל תָּוֹךְ מַכְלֵל שֶׁל עֻוגִּיות.

"הַשְׁעָה 7", אָמַר.

"מָה?" שָׁאלָתִי.

"לֹא רְצִית לְדַעַת מָה הַשְׁעָה?" שָׁאל צְהָנָר.
"
"כֹּן", אָמְרָתִי.

"אוֹ זָהוּ".

הַוָּא חָזָר לַרְמָפּוֹל וַנְסָק.

"מַי זה הִיה?" שָׁאַלְהָ שְׁמַשּׁוֹן.

"צְהָנָר, אֲחָרָי שְׁנִי עַל אַיְ-סָדָר".
"וּוֹאָו".

"כֹּן, הַוָּא יַלְדָּ".

"אֵיךְ הַוָּא כָּבֵר הָגַע לְתַפְקִיד כֹּזה?"
"הַוָּא גָּאוֹן".

עֲקַבְתִּי אֲחָרִי צְהָנָר בַּמְשָׁךְ מֵאָה שְׁמֻונִים וְאֶרְבַּע שָׁעֹות. הַוָּא
גִּילָה אֲוֹתִי כַּשְּׁחַנְקָה יְוַנְקָאָן בַּתְּרָמִיל שֶׁצָּמַח בַּחֲמַמָּה 6.
"פֶּדְרָמֶן". הַוָּא הַנִּיחָה אֶת הַיְוַנְקָאָן עַל הַשְּׁחָלוֹת שֶׁל
הַפְּרָחִים.

"כֹּן. שְׁלָום. גִּילִית אֲוֹתִי."

"גיליתי אותו מזמן."

לא ידעת מה להגיד. ידעת שהוא קורא מחשבות וascal הדיאלוג הפנימי שלי הופך למונולוג קולני.

"אני מצטערת."

"אין לך על מה."

מה יש לי? אני לא מצליחה לסדר מחשבה אחת בראש.

"את לא צריכה לסדר."

אבל אני רוצה לסדר.

"לידי את לעולם לא תוכלי."

אהה, שחתתי, "אחראי שני על אי-סדר".

נכון. תגידי, אני שמעתי שהגעת לשלווש מאות סוואט,

איך עשית את זה?"

"לא יודעת." מצא חן בעני שהוא שوال, "איך אתה יודע בכלל?"

"כולם יודעים. גם אנשים ב-WEER יודעים."

"מה זה ??WEER שאלתי. ידעת מה זה.

"זה החוף החדש של שושלת עוזאל. הוא לא ייאמן! לא רק מבחינה מערכית."

"מה? הגודל של הארגנים?"

"לא. המזג שלהם."

"יציבים?"

"שלוויים."

"אני לא מאמין! אני שמעתי על זה שמוות..."

"הכל נכון. ההתקן שלהם ניתן לאייתור תוך פחות זמן, והסואטים מתרכבים בהתאם לויסות הטמפרטורה של הארגן

הראשון... שהוא תמיד מרוצה".

"מדהים. אני לא ידעת אם להאמין שזה קיים."

"זה קיים."

באותו רגע ידעתني שאני מאוהבת בzechner.

שם אָדָם שַׁחֲכָרְתִּי בְּכָל חַיִּים לֹא הָעַז לְדָבָר עַל WEER בְּקוֹל רַם. חֹוֹץ מְאַחַד. אֶבְּאָא שְׁלִי, לִפְנֵי שְׁעַדְכָּנוּ אָתוֹ. יִשְׁבְּנָנוּ בְּתוֹךְ לְחַמֵּם וְלִיקְקָנוּ רָאַט. "אַנְּנִי לֹא מְבִינָה", אָמָרְתִּי, "אַתָּה מְנֻסָּה לְהַגִּיד לִי שִׁישׁ עוֹד חֹוֹף?"

"כֵּן."

"חֹוֹץ מִ-OBM?"

"כֵּן."

"וַיֵּשׁ שֵׁם אַרְגָּנִיגִים?" שָׁאלָתִי.

"כֵּן. קּוֹרָאִים לְחוֹוף WEER".

יּוֹם אַחֲרֵיכֶךָ יִרְדֶּה עַל אֶבְּאָא עַנְנָה שְׁחוֹרָה. הָוָא לֹא דִיבָּר שְׁלֹשׁ שָׁנִים. אַמָּא אָמָרָה שֵׁהָ עֲוֹנֵשׁ, עֲוֹנֵשׁ שְׁהוֹטֵל עַל אֶבְּאָא בְּגַלְלֵ הרְפִיוֹן המוֹסְרִי שְׁלֹו. "אַיזָּה מִין עֲוֹנֵשׁ זֶה?" שָׁאלָתִי.

"הַם מַעֲדָכְנִים אָתוֹ בְּהַתְּאֵם לְזָרְם הַחֹזֶק."

"אָכְלֵל לִמְהָ כָּלֵ-כֶךָ הַרְבָּה זָמָן?" שָׁאלָתִי.

"הָוָא אִישׁ נוֹרָא עַקְשָׁן, הָאֶבְּאָא שָׁלֵךְ".

כַּשְּׁאָבָא הַתְּעוּדר מִהְעַדְכּוֹן הָוָא אָמָר לִי שְׁ-WEER זֹו הַמְצָאתָה שְׁלֹו. הָוָא הַדְּגִישׁ אֶת הַעֲוֹבָדָה שְׁהָוָא דּוּכָר אֶמְתָה.

הַיּוֹם-יּוֹם עַם צָהָנָר הַתְּגָלָה כְּהִיפּוֹכָה שֶׁל שְׁגָרָה. הַעֲוָבָדָה שְׁצָהָנָר יִדְעַ כָּל רְצָוֹן, כָּל טִינָה, כָּל תְּאוּוֹהָ, שְׁצָפָוּ אֶל המְרוֹדָע שְׁלִי אָפְשָׂרָה לְנוּ לְנַהֲלָה חַיִּים גָּלוּוּיִים. לִפְחֹות לְמַחְצָה. עַם הַזָּמָן, אַיְ-הִיכּוֹלֶת שְׁלִי לִקְרֹאוֹ אֶת מְחַשְּׁבָותַי הַקְשָׁתָה עַלִי, לֹא מִפְנֵי שְׁרָצִיתִי לְדָעַת מָה הָוָא מְסִתִּיר אֶלָּא פְּשָׁוט מִשּׁוּם שְׁרָצִיתִי לְדָעַת הַכּוֹל, מִתוֹךְ אַהֲבָה, מִתוֹךְ סְקָרְנוֹת בְּלַתִּי נִסְכָּלָת.

"דִּי. תְּפִסִּיקִי".

"אַנְּנִי לֹא יִכְלֶה".

בכתי שלושים שעוט רצוף, כל הדרך מתחממה עד רציף הגערין. צחנر איבד את קור רוחו.
"מה אני יכול לעשות?" שאל.
"כלום."

בגלל הבכי צחנר לא היה יכול לקרוא ממני מידע ולהגיד עליו. הבכי בלבב אותו, עיוות לו את התדר. פתאום הוא לא ידע הכל, ולזה הוא לא היה רגיל.
"הטיול שלנו עוד מעט נגמר... את רוצה להשלים לפניי
שאני מוריד אותך בחווה?"
“אנחנו לא ברוגז...” יילתתי, “אני פשוט לא יכולה להפסיק
לבכות.”

שמעון סימנה לי שאני יכולה להיכנס לחממה. נכנסתי.
הארנג הראשון זינק ממצב של יציבות יהסית למצב של מצוקה קריטית. כל ניסיון שלי לחסום את זרימת הסבירות נתקל בהחמרה של המצב. הווסת עמד על ערך שלילי. אפס סואטים.

הטמפרטורה ירדה ועלתה בקצב הנדרסי. מקור קיזוני לחום קיזוני. בפעם הראשונה בחיי נחשפה להילה של ארנג. היא הקיפה אותי. שמעון הופעה ברמפול.
“את חייבת לצאת משם!” צעה.

עד היום כל דבר שעשית בא לי בקלות, זו הפעם הראשונה שחששתי לחיי. מחשבות רצו כמו שירה משקלית עם מצלול של מרדף. ניסיתי לנשח בכל כוח את כל המועלות הנפלאות, את כל התכוונות המתוקות, את כל הפגמים בוני האופי, את היופי של צחנר.

הארנג נרגע והוסת התקיכב. ההילה נעלמה.
“את בסדר?” שאל השמעון.
“כן,” אמרתי.

"איך איזנת אותו?"

"הוא איזן את עצמו."

זו הייתה פריצת דרך.

"את עצמו?" הופטה שמשון, "זה לא יכול להיות!"

צחן התהלך בעצבנותו. הוועד המנהל של OBM שפט אותו לשיבוץ מחדש בתפקיד זוטר. הם טענו שהוא חותר תחת סמכותם.

"זו עלילה!" צעק צחן.

אני לא מרגישה טוב.

הוא שבר ייחיד פורקן.

"הם לא יכולים לבקש אייסדר, אבל להגביל אותו לאינטרסים פוליטיים זה בלתי אפשרי! זה מסוכן!"

"אני אוהבת אותך," אמרת.

"מסוכן. מסוכן להתיימר להכנס סדר באיסדר. אני יודעת שזה יקרה, אבל לא יכולתי להגביל את זה... אקרדיות חייבות להתאפשר בכל המחוות, אחרת לא תיתכן שלמות! הם לא מבינים את זה, ועכשו הם שולחים אותי לשיבוץ מחדש כדי לאפשר לי לצאת עוד חצי שעה."

הסתבלתי בשעון. הוא앰ור לצאת עוד חצי שעה. רציתי לעזוב אותו אבל לא יכולתי, ועדת התקנון בחווה החליטה שאני חייבת להישאר, הפכתה לעדיפות עילית, אחראית פריצת הדרך שהיתה לי עם הארגן הם לא היו מוכנים לאבד אותה, הם איממו במשפט.

אחרי שצחן עזב שקעתי בדיכאון. לא יכולתי להתקרב לארגנים, מחשש להשראה שלילית. ישבתי בבית חסרת מוטיבציה.

שמשון הופיעה ברמפול.

"תקשיבי", אמרה, "צחנر ברוח מהמעבורת, הוא נעלם."

"לאן?" אמר ידעת לאן.

"לא יודעים".

צחנר בחיים לא היה מסכימים לשיכון מחדש.

הוא בחוף WEER. לא היה לי צל של מושג איך אני מגלה איפה זה, אבל הידיעה שצחנר לא בסיס השיכון הרניתה אותו וחוותי לעובוד.

ביום השני לחזרתי שחרר הארגן הראשון סוואטים בקצב חסר תקדים. לפניו ששמתי לב הוא עבר את הארבע מאות סוואט. כשהוא הגיע לשבע מאות התחללה להיווצר סביבי הילה. זו לא הייתה אותה הילה כמו בפעם שעברה. מילים התחלו לזרום לתוכי.

860 סוואט.

"היינו ימים רעים. היינו ימים טובים".

הארגון מדבר אליו.

תשע מאות סוואט.

"אין הכרח בשינוי המתמיד".

אלף סוואט.

פניתי אליו במחשבה. מה אני יכולה לעשות בשביבך? שאלתי.

".WEER"

פתאום הכל היה כל-כך ברור. הארגן שואף אל חוף WEER. גם אני שואפת אל חוף WEER. לשניינו העולם מהכח שם.

זו פריצת דרך.

נשלחת למחנה מידע 3 לצורך תיעוד. "מאז הכביכול

תקשור' שהיה לך עם הארגן עקומות הסואטים שלך צנחה באופן מהפיך", אמר מתחפה, מנהל המחנה.
"נכון. כבר הסברתי לוועדה למה", אמרתי.
"נכון, אם כי ההסבר שלך אינו קובל".
"כי אתם לא מבינים מה אמרתי".
"אני בטח לא מבין".
מחפה הזיע באופן קיזוני, הוא נראה מוטרד.
"OMB לא מטפלת נכון בארגנים", אמרתי.
"איך עשית אלף סוואט?"
"אני לא עשתי כלום".
"עוד פעם הסיפור הזה?" מחפה בעט ביחידת פורקן.
"זה לא סיפור, הארגן הפעיל את עצמו. הוא איזן את עצמו.
הוא עצמו".
"בסדר. בסדר".
מחפה ליווה אותי לרמפול. הוא חייך.
"צחנر מהכח לך".
הוא דחף אותי לרמפול ונסקתי.
יצאת מהרמפול. צחנר עמד מולי.
אני כל-כך אוהבת אותה.
"גם אני", אמר וחיבק אותה.
"איך הגעתי אליך?" שאלתי.
אני המומה.
"מחפה הוא איש של WEER".
"אייפה אנחנו?"
"חוֹף WEER".
הסתכלתי סביבי. חות ארגנים שטוחות פרושות על פני
מרחבים ירוקים. ארגנים שלווים. זה לא ייאמן! יציבים.
פעילים. מודעים!

"זה מדרים!" צעקתי.

"אני מסכים."

"איפה הארגן הראשון?" שאלתי.

"אין ארגן ראשון," אמר.

"מה זאת אומרת?" נחרדתי.

צחנر הסתכל על הרצפה.

"אין צורך..." אמר.

"הארנג הראשון הוא המנהיג שלהם!"

"מנהיג!" צחנר צחק צחוק חדש, "ארגון מנהיג!... זה
בוחלט מוקרי!"

"אבל בלי הארגן הראשון הם יכולים כולם לאבד את הזחות
שליהם!"

"אין לארגנים זחות," אמר.

"צחנר, אני אומרת לך, אני לא סיפרתי לך, אני חוויתי
חויה עם הארגן הראשון ב-OBM שתשנה את דעתך לחלוין!"
"הארגון יוטר פוראים בלי הארגן הראשון."

"הארגון הראשון תקשר אליו," אמרת, נורא התרגשתי,
"הוא דיבר אותי על WEER..."

"דיבר אליו?" הוא לגלג עלי. צחנר בחים לא לגלג עלי.
אחד הארגנים לידנו נכנס למצב קרייטי.

"מה זה?" אמר צחנר, "זו פעם ראשונה שזה קורה."
צחנר שאהבתי מעולם לא הופתע.

"תאוני אותו..." צעק צחנר, "פדרמן!"
"הוא לא רוצה שנאוזן אותו!"

"לארגן אין רצון!" צעק צחנר, "תעשי משחו! זה יהרוג
את כולנו!" הילה הקיפה את צחנר. הוא לא יכול לזרז.
חיפשתי את הוותק של הארגן.
"תעוזרי לי!" צעק צחנר.

מיללים זרמו לראשי. הארגנג דיבר אליו.
"אין לנו ראשון." הוא דיבר על הארגנג הראשון.
מה נעשה? שאלתי.
ידעתי את התשובה. היא הפתיעה אותי לחЛОטין. הרכختי
אותה ומיד שכחתי. עד שהארנג דיבר שוב.
"את הראשון."
אני הארגנג הראשון? ידעתי שזו אני. אבל פחדתי. כל-כך
פחדתי עכשו.

פעם ראשונה שראיתי את המשיח

פעם ראשונה שראיתי את המשיח הוא שכב על הרצפה, פצוע. ראשו נח על ברכייה של אישת, שלוש עיניו נעות בין עצימה להתחברות.

הם לא הצליחו לרצוח אותו.

"אכלתי כל מיני סרטים..." אמר, "צחקתי כמו משוגעים, קץ לשמה המדומה. חזרתי אל עולם התוהו."

האישה ניגבה את הזעקה ממצחו.

"אתה תהיה בסדר," אמרה.

"הכאב נורא," אמר המשיח.

"הפצע יגolid," אמרה האישה.

"לא הפצע..." אמר המשיח, "הכוונה."

"השטיין רק מבצע את המלאכה שלו..." אמרה האישה, "כמו כל מלאך."

"לא לכוונתם של המתנקשים כיונתי..." אמר המשיח, "אלא אל כוונתי..."

"מה אתה?" שאלת האישה.

"הייא אינה שלמה יותר," אמר המשיח, "אני רוצה להנהייג, אני רוצה להימוג."

המשיח השתעל. הוא היה את ראשו הצדה וירק דם.

האישה ניגבה את פיו במטלית לחה.

"בקרוב תבריא..." אמרה האישה, "וואז..."

"מה?..." שאל המשיח, "וואז מה?!... דבר הנבואה?"

"כן."

"לא אוכל להשכין שלום כאשר השלום אינו שכן بي".

"נדרשת אמונה", אמרה האישה.

"הנה לך! שלולית של אמונה!" הוא הצבע על שלולית

הדם שמתחת לגבו, "אני חושש שלא נותרה بي עוד טיפה..."

"דבר הנבואה יתמשח", אמרה האישה.

"או לשם מה אני נדרש?" אמר המשיח, "לשם מה? אם

הקול ידוע מראשו, מה חלקי?"

המשיח עצם עיניו. הוא נרדם.

האישה נישקה את מצחו.

"אחרי הcola ייראה אחרת", אמרה ופרצה בבכי חרישי.

2,000 מילימטר

"אמונה בסימנים מן העולם החיצוני כסימנים של העולם הפנימי היא סימפתום של פרנויה", אמר לי הסלע שנשענתי עליו. הגעתו לשלב בטיפוס שאני מתקדם סנטימטר ביוםיים. רוב הזמן מקווה שהרוח לא תקפיא אותו. בגהים האלה מתפתחת אינטימיות שמעולם לא הייתה לי.

סלע בזלת מספר על ימי קדם, חזיז קרח מספרים על אתמול. במחנה הבסיס סיפרו לי על אדם שהסתתר במערה שחפר בצלע ההר דוקא כשהגיע קרוב מאוד לפסגה. ממה פחד? על-פי הסיפור הוא ראה יצורஇiom ונווארה. הוא פחד כמעט עד שיתוק. רק אצבעותיו חצבו בקרח, בעקבנות, מושכות אחידין לاطdalat את כל הגוף אל תוך הקרח. על-פי הסיפור הוא עדין שם. חי. קפוא. כל-כך קרוב לפסגה.

הרגשתי איך אני זו מילימטר. שמעתי את הגירוד בקרח. "יוממים מכאן מתחוללת סערה שתחריב תרבות שלמה", אמר נטיף קרח צעיר.

רוח עזה הכתה.

"אם הייתי מזוהה פה תרבות", שركה, "גם אני הייתי יכולה".

אני חושב שאני רואה את הפסגה, אני חושב שהיא גם רואה אותי.

אני נותר עוד מילימטר.

"אתה מתיבש," אמר נטיף קרח גדול. קודם הוא התייחס
שהוא מהאוקיינוס השקט ואחריו זה הודה שהוא עשה חיקוי
של בן אדם.

הכנסתי אותו לפה. הוא נמס. אני חושב שלא שתתי הרכבה
זמנן. הרגשתי מחוזק. נתתי שני מילימטר. האצבעות שלי הבינו
ראשונות. הגעתו לפסגה. מיד קיבלתי כוח שלא היה بي.
התرومמתי אל הפסגה, 2,000 מילימטר, בתנועה אחת!
נעמדתי לאט-לאט, הסתכלתי סביבי.

ראיתי מעיין, מנצץ בשמש על פסגה של הר מול. מעין
זרם, מימי לא קופאים. איך זה יתכן?
פה, על הפסגה שהיא באותו הגובה, הכל קופא. סביב
המעיין יש עצים. עצים בגובה כזו? כאן, על הפסגה זו,
הדבר היחיד שגדל הוא הקרח, ואני.
המעיין. כמה הוא צלול. אני חייב לשות מן המים של
המעיין!

כל העייפות שנזכרה בי במשך השנים של הטיפוס נעלה.
מיד התחלתי לרדת מן הפסגה זו, כדי להגיע אל הפסגה
של המעיין. ברגע שהפסקתי לראות את המעיין נפלה אפילה
על הקרח, העייפות חזרה. בשביל מה ירדתי?
מוחי אחז בלבני וניער אותו, מנסה להסביר שם הוא שואף
אל על, הוא חייב להתמודד סיבוב אחרון עם התהום. החסרתי
פעימה.

בכוחות אחרוניים החזרתי את עצמי לפסגה. הנה הוא,
המעיין. כמה הוא צלול. אני חייב לשות מן המים של המעיין!
שוב התחלתי לרדת, שוב נפלה אפילה. איך ניתקתי את עצמי
מן המעיין? הזיכרון ניסה להיאחז בהיגיון, לשכנע את ההוויה
שם לא אתפרק אין סיכוי שאהיה מורכב. לבסוף לא שעה.

תכוון להתחמושות מסון

טיפשתי בקושי רב חזרה לפסגה. המעיין. כמה הוא צלול.
אני חייב לשתות מן המים של המעיין!

סופר

היד לא הסכימה להרפות מן הידית,
נצמדת לפלהה,
היא מרדה بي עם צבא של חמיש.
ירקנות קופאים.
בחורה עומדת מול הפְּרִיזָר, מתלבטת,
אם היא תפתח את הדלת,
זה הסוף שלי.

אבניים קטנות

הבי' בויו ישבו שם. הם היו זקנים מאוד. בראיין ישב על כורסת טלואיזה ורעד כמו חולה פרקינסון.

"אני לא מאמין!" אמרתgi, "אתם הביא' בויו!"

"נכון," אמר אחד מהם.

"אני לא מאמין שאני פוגש אתכם!" אמרתgi.

"הבנתי שאתה מוזיקאי," אמר בראיין.

"כן," אמרתgi.

"אוֹלֵי זה يعنيן אתה," אמר בראיין. הוא סימן לאח שלו. "תביא את העדשה."

אח שלו הלק לארון עץ גדול והוציא ממנו חפץ. הוא נתן אותו לבראיין. בראיין החזיק אותו בידיו הרועדות. החפץ היה בצורת פירמידה מחומר שקוף שהקודקוד שלו חתוך. היה ברור שהחפץ יקר לבראיין במיוחד.

"קח את זה," אמר לי בראיין. הוא נתן לי את החפץ.

"מה זה?" שאלתי.

"זו עדשה מוזיקלית," אמר בראיין, "אתה תשמע את המנגינה של כל דבר שתביט בו דרךה."

"אני לא מבין," אמרתgi.

"תסתכל על האגרטל הזה," אמר בראיין, "דרך העדשה."

הסתכלתי על האגרטל דרך העדשה.תו ורוד הופיע. הוא
נעמד באויר, השתחה והוביל למלודיה תמיימה, ארבעה תווים
מתחכמים ורוקדים בעיגולים. הורדתי את העדשה בבהלה.
"מה זה היה?" שאלתי.

"המנגינה?" שאל בראיין וחיד.

"כן!" אמרתי.

"כמה נשמע האגרטל," אמר בראיין.

"אני לא מבין," אמרתי.

"המנגינה ששמעת," אמר בראיין, "זו המנגינה של
האגרטל. תסתכל על אח שלי דרך העדשה."

הסתכלתי על אח שלו דרך העדשה. משב של טוב לב
בלנדיני נבע מכלי נשיפה אל השדרות, התווים מתחכמים
בגביעולים של יבול זהב, הרמוניות חומות מתורמות מנו
האדמה, בס שמנמן ואופטימי מנוט במישור, לפתח מעבר
אפל, גלגול רעים, דיסוננס ערפל, כל נשיפה גבוהים על ספר
תהום, רוחים של אבני קטנות נופלות, משחררות אחזקה של
סלעים עתיקים, מאיים לזרק את החיים בעמקים, שוב מעבר.
לפתח קרן יער זהב מארה את היראה, הנה חזקה המlodיה
הבלונדינית, הופכת סכנה להתרגשות, עליה מהבקעה כמו רוח
מלואה מהים, מחויקת בהרמוניות ירוקות וכלי קשת.

כמעט הפלתי את העדשה מרוב תדהמה.

"תיזהר!" אמר בראיין, מרימים את קולו בבהלה, "אין לה
תחליף!"

"זה הדבר הכי מדחים ששמעתי בחיים שלי!" אמרתי,
הלב שלי ממשיך לפעום בקצב המנגינה המופלאה.
"תגיד," שאלתי את בראיין, "כשאני מסתכל על אח שלך
דרך העדשה אני שומע את אותה המנגינה שאתה שומע
כשאתה מביט בו דרכה?"

"לא", אמר בראיין, "כל אחד שומע מנגינה אחרת, אף כל המנגינות שישמעו אנשים שונים שמסתכלים על אח שלי דרך העדשה יהיו קרובות משפחה. המנגינה שאתה שומע כשאתה מסתכל על אח שלי היא סינטזה של אח שלי ושלך".

"מדהים", אמרתי.

פעמוני הדלת צלצל.

אחיו של בראיין פתח את הדלת. חילל מילואים שאל אותו אם יש כאן כהנא.

"כן", אמרתי, "זה אני".

"קח", אמר, ונתן לי ביד מעטפה צבאית, "התיעצבות במקום הרגיל".

בראיין הסתכל במעטפה דרך העדשה. הוא הפסיק לרווד. עיניו נעצמו והעדשה החליקה מידיו, התפוצצה על הרצפה.

גפדור

מה השעה? אני חושב שעבר המון זמן. אני לא רוצה שימושו
בגללי.

למה לא מחליפים אותי? שעות לא זוטר מהעמדה, אני לא
בטוח אם אני עד או לא. נפלתי לפני שעות והקור של אبني
שם חדר סופית לעצמות, כבר מזמן לא קר לי, נעים לי כמו
במייטה, אני בכלל לא מרגיש את המכחה. איפה הגלילון?
נשפתה בפנים של ציפור, הבטתי לפסקת הר ישר בעיניים.
קרה שהמוות היה נעים, קרה שהשלמתו מנין בשביל
קדיש, שביל חמוץ במערכת משכנעת של אמצעי מגון
אסותאים מתקדמים.

ברדסים זהרים במהירות הדיבור על חוף הים.

אני מלחמה עדינה ארואה בוויטמינים.
הסמן'ח הבטיח שאני יצא הפעם שבת. כשהם'מ צרא עלי
שאני לא יצא גמרתי במכנסיים מרוב לחץ. הסמן'ח בכל זאת
הבטיח שאני יצא הפעם שבת.

חברה שלי מסניפה יותר מדי קווק בעוד חברה שלה
מתפוררת, והיא טוענת שהיא רוצה להציל את העולם. אני
מתגעגע אליה. איפה הגלילון? אני מתגעגע אליו. אני ילד
שרוצה לכתב את התנ"ך מחדש, מעוף מעל הנסדק, רצון

אֲדִיר לְהַשְׁתַּחַרְךָ מִן הַמֶּצֶב הַתוֹדָעִת שְׁלִי אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ
אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ אַנְּיָ
רוֹצֶחֶת

"כְּהַרְבָּה דְּבָרִים
אַנְּיָ לֹא רֹצֶחֶת לְנַסּוּעַ לְהֻדוּוֹ.

יוֹשְׁבִים עַל מִזּוֹדוֹת, אַנְחָנוּ לֹא רֹצֶחֶם לְשָׂהוֹת בְּמַלּוֹן שְׁבוּ
נְמֻלִים מִפְסִיקָות לְשִׁתְּפָה פָּעוֹלָה עַם הַמֶּלֶכה שְׁלָהָן, הַסְמָ"ח
הִיה מְאוֹד שָׁמָח שְׁהַבָּאַתִּי לֹו סִיגָרים. הַוָּא אַוָּהָב לְעַשֵּׂן סִיגָרים.
הַוָּא בָּחוֹר טָוב מָאוֹז שְׁהַבָּאַתִּי לֹו סִיגָרים, אַיךְ זֶה שַׁהָוָא לֹא
שׁוֹלֵחַ לִי גְּפָרוֹרִים?
הַוָּא שְׁכַח אָתוֹי?

אַנְּיָ מַתְעַלֵּם מִהְחֹשֶׁב האַסְטָטִי שְׁלִי כָּדי לְנַסּוֹת לְהַפְסִיק
לְשִׁקָּר. אַנְּיָ מְאוֹד רֹצֶחֶת לְכַתּוֹב עַל זֶה וְאַנְּיָ פּוּעַל אַשְׁפָה לְלֹא
סְפָק. מַתְבּוֹסֵס בָּאַרְמוֹן שֶׁל שְׁבָרִים, שָׁוֹכֵב בְּבָגְדִים עַל הָאַרְוֹחָה
הָאַחֲרוֹנָה שְׁלִי. עַל חֻוף הַיָּם אַנְּיָ נַוְשַׁף בְּפָנָיָה שֶׁל צִיפּוֹר.
אַנְּיָ לֹא רֹצֶחֶת לְנַסּוּעַ לְהֻדוּוֹ.

פרידה מחלק א'

בן חמיש מתרכז בין שלוליות החומצה.
ערימה של נוער זהרת על רקע גדרי החנקן. מפעל
הכוכבות פוצץ. עופ דרס נעמד לי על הכתף ובקע לי את
הגולגולת.
הנוּפַ מסתכל עלי. ההד מקדים אותי, דוחף לי מילים לפה.
"הכָּול תחת שְׁלִיטָה", אומר ההד.
"הכָּול תחת שְׁלִיטָה", אמרתי.
רבדות התקבצו מול המרפסת של נחמן, בכיכים העמוס
מרעד את היסודות.
"הכָּול תחת שְׁלִיטָה, ואני אומר את זה שלא צל של ספק..."
נחמן הפסיק לדבר, הוא התרחק מהמייקרופון והשתעל בצד.
הדלקתי לו סיגריה וטפחתי לו על הגב.
"תזכיר לי על מה דיברתי", סינן אליו נחמן בין השיעולים.
"רצית להגיד שהכָּול עומד להשתפר", אמרתי.
"באיזה הקשר?" שאל נחמן. הוא הפסיק להשתעל והכנס
את הסיגריה לפה.

נדון למוות

"סִרְן יָגֹור, לְאַחֲרַ סְקִירַת כָּל הַעֲדּוֹיוֹת נִמְצָאת הַאֲחָרְאי הַכְּלָעֵדִי עַל הַטְּבָח בְּקוֹרְנָאָט", אמר השופט הבכיר.

"זה לא נכון!" צעקתי, "לא הייתי בלבד, סא"ל פנהס היה האחראי על המבצע, אני כבר אמרתי לכם את זה... אני בסך הכל תפעלתி ציוד על-פי פקודות!"

"סא"ל פנהס אינו בין החיים, כך שאנו לא נוכל לחקור אותו", אמר השופט הבכיר. "בנוספַּךְ לכך, שום עדות אינה מזכירה על כך ששסא"ל פנהס היה מעורב באופן כלשהו בטבח..."

"למה?" צעקתי, "כי הוא לא הרג במו ידיו?"
"אף ניצול לא ראה את סא"ל פנהס מפעיל ציוד שפגע באופן כלשהו בתושבי קורנאט", אמר השופט הבכיר.

"אבל אני פעלתי על-פי פקודות!" צעקתי, "פקודות של האלוף קיש ותא"ל רומנו."

"אמרת את זה כבר חזר ואמור", אמר השופט הבכיר,
"אך הם שניהם מכחישים כל קשר לטבח."

"זה שקר!", צעקתי, "הם משקרים!"
"אין אף עדות שקשורת אותם לטבח", אמר השופט הבכיר,
"לעומת זאת, יש כאן, מולי, 21,067 עדויות לטבח שביצעת."

"ברור שההרג היה מסיבי", אמרתי, מנסה להירגע, "אך מן הרואין לזכור שהם ממילא התכוונו למות..."
"לא בדרך הזה", אמר השופט הבכיר.

"חוץ מזה, חשוב לציין שمعدך המקלעים יורה 174,000 כדורים בשנייה. מידי המבצע בקורסנט מטעים...", אמרתי.
זה לא שטחינו בתושבים לאורך זמן, הפעולה ארוכה שתי דקות, עד שקיבلت הוראה בקשר להפסיק לירות. במובן מסוים ניתן לומר שرك התחלה..."

"אדוני, אתה לבודך אחראי על רצח של שני מיליון 567 אלף קורנסטים, אתה מסוגל להבין את הממדים של האסון?..."
"לא", אמרתי.

"גם אנחנו לא", אמר השופט הבכיר, "מהר אתה יוצא במעבorth..."

"מה?", אמרתי.

"אתה תסגור לקורנסט. בית-הדין שלהם רוצה לשפט אותך על פשעי מלחמה."

.התעוררתי.

חשיך בחוץ. מוזר. אני חושב שאמור להיות בוקר.
אני לא יכול לנשום. האויר רותח. גופרית.
הריאות שלי נשראות. אני מרגיש אותן נמסות ונדרימות.
צלעות.

מה זה הרעש הזה? מה קורה שם בחוץ? אני לא יכול לראות כלום מתוך כלוב הבטון המזדיין הזה! הכלול שחור. הריאות שלי מתמלאות באפר, אני לא יכול לנשום.

"דיוון 4,720,078 בנושא הטבח בקורסנט נפתח", אמר הכרז.

גרגוסליס הניח את ראשו על תיבת התהודה. הוא כיון את הזימרים לדברן.

"ראשית אפתח בשיר הלל למנהיגות", אמר, "עופרת חמה תחרור את קשקי השריון, דקי העור ייצרו ערים יפות של מזון".

פרג'קליס הניח את ראשו על תיבת התהודה שלו. "אני מוצא את השיר שלך סר טעם ואכזרי ואני משער שאתה מנסה להכתיב טון לוחמני כבר מן הפתיחה. אני כבר אומר לך, גרגוסליס, לא אתן לך לגרור אותו לתהום".

"תביט בדק העור הזה", אמר גרגוסליס, והתכוון אליו, עומד על דוכן האשימים כפות בשרשורת, "אתה עדיין חושב שהוא העתיד שלנו? העולל הזה, שקצר לנו שכבה שלמה של מתנדבים? שגזל מأتנו את האדים הקדושים... שהרג את העננים?"

"לדאכוני, לא יכולתי בשום אופן לצפות את מה שאירע", אמר פרג'קליס.

"מה אתה אומר?!" אמר גרגוסליס, "לא הספיקו לך חמישים שנים של קרבות? של קורבנות? של שקרים?"

"אני חשבתי שהם השתונו", אמר פרג'קליס.

"השתנו?! צעק גרגוסליס, "איך אתה לא מתבייש?... לא הייתה צריך ליצור אתכם קשר מלכתחילה".

"הם נתנו לנו מים!" התרgesch פרג'קליס.

"ברור!" צעק גרגוסליס, "הכוכב שלהם טובע במים! חוץ מזה, הם לא נתנו לנו מים, הם נפטרו מהם!"

"אילו הם היו רוצים להיפטר מן המים?", אמר פרג'קליס,

"הם לא היו טורחים להוביל אותם עד אלינו..."

"הא! מה אתה אומר?! צעק גרגוסליס, "ואיך בדיקות הם היו משלמים על הבזלת?"

"אצלך כל דבר מעוגן באינטראס..." אמר פרג'קליס.

"הובלתם שבתם מרצפים מה חדש את השנאה שלהם", אמר גרגוסליס, "ואחריך עוד מעיזים לומר שהיא אינה עשרה דריה בשביל הצרכיהם שלהם!"

"אני לא יכולתי לצפות שהם יפרו את החוזה!", אמר פרג'קליס, "לא תיארתי לעצמי שהם לא יספקו את שאר משלוחי המים..."

"עד متى תמשיך להיות מופתע?!" צעק גרגוסליס, "עד שהם ישמידו אותנו כליל?"

"חתמנו אתכם על חוזה הפסקת אש!", התרgesch פרג'קליס.
"לא הספיקה לך הפרשנות האלימה של דקי העור לכל מנהג שלנו?" אמר גרגוסליס, "האפק הצר שהותך בכל מה שור?"
"אתה מעולם לא רצית שלום!" צעק פרג'קליס, "רק לעמוד
מנגד, לבקר ולהחרחר..."

"אני רואה כל טעם בדיון זהה", אמר גרגוסליס, "אבל אם כבר דנים, אז הבה נדון בכך המשיך לאחר שחילلت את הטקס החשוב ביותר שלנו, לאחר שהנהגת אותנו לאבדון, לאחר שמכרתת את עתידנו לדקי העור."

"אני לא מכירתי אותנו לדקי העור!", התרgesch פרג'קליס,
"הם הטעו אותנו! הם חתמו על חוזים!"

"חויזים! אני לא מאמין! איך קרה דבר כזה שמלווד כמוני,
עם אלף CISORI סדר, מסוגל לפולות מחשבות תועות כל-כך?" אמר גרגוסליס, "אם זה לא היה בניגוד לאמנה הייתה
בoulder אותו עכשו!"

התעוררתי. האויר עדין רתח, אך פחות מאשר קודם לכן, יכולתי לנשום. קמתי על הרגליים. ניגשתי לחדרון. הוא היה חסום באפר חם.

החזקתי את הסורגים בחלון. הם להטו, הידים נדבקו אליהם. לפטע הגיע גל חום נוסף, הוא הכה בגג של התא והקיף אותו, המדים שלי עלו באש, התגלגلت עלי הקיר וצראתי. הידים שלי דבקות לסורגים.
רציתי להקיא, אבל לא היה לי מה.
שקט.

הسورגים בחלון נמסו לגמרי. גושי מתכת נשארו דבקים לידים שלי. השתחלת לاط החוצה, דרך החלון, חופר את דרכי באפר, הבטון מקלף מגופי חתיכות עור שרופות. אני בחוץ. גשם של אפר. קשה לנשומם. אני זוחל בקורסי על עדרימות האפר, נזהר לא לשקווע. אני רואה חצי גופה מכובצת מבצתת מתוך האפר. עווית המות שלה מונצחת בתנוחה. ככל שאני מתקרם אני רואה עוד ועוד גופות, רב פקד קיסלסקי, דוקטור קרואלסי, הסוחר של אגף ב', בילהנסי, הסוחר של אגף ו', צורננסקי, מרוטינקרטס מפאנסנות, ניאלקסי, קיאאלחשי ודנההסיאסי מהמטבח, נרננציגדייסי, ויטשסי, רגומלסי, בוטראקעדי, גונדר סלמיעהלהסי, כולם מכובצים בתנוחות עוביות דומות. מצופים שכבה קשה של אפר. אני מתקרם לאט אל עבר חוף הים. חמודר לכוד בתוך האפר. הוא עדין חי, הוא אדיש, אני מנסה לשחרר אותו. לא נראה שהוא מעוניין. אני חלש מאד, לא יכול להזיז אותו.

נכשתי למים. הם היו חמים ונעים. העור שלי שורף. הסתכלתי על החוף, פולש באיטיות אל תוך הים, זרוע אלפי גופות של קורנתאים. הר הגעש הפטייע אותם לגמרי, הם ציפו להתפרקות רק כעבור חודש. ההר תפס אותם עסוקים בהכנות קדחתניות לטקס ההתייבשות שהיא אמרור להתקיים במקום הטקס הקודם שנחרס במבצע, שנחרס בגללי.
קשה להאמין שעברו רק שלושה חודשים מאז שתא"ל

רומנו והאלוף קיש זימנו את תא"ל פנחס ואותי למיטה שלהם.
זה היה אחרי פרוץ הרעב הגדול.

"כל יום שחולף מתיים מרעב 10,000 בני אדם," אמר האלוף קיש,
”מחובטנו לעשות משהו.”
”אני וקיש גיבשנו תכנית שתוכל לסייע את המצב החמור
שאליו נקלענו,” אמר תא"ל רומנו, ”הרעיון היה של קיש.
שכל לנו אותו ייחדיו.”

”מה התכנית?” שאל תא"ל פנחס.

”אנחנו רוצים שתצאו למבצע בקורסאט,” אמר תא"ל רומנו.
”מבצע?” התפלא תא"ל פנחס, ”אני לא מבין.”
”אני רוצה שהקורנטאים יחשבו שאתם מבאים להם מים
בעבורות טובלה,” אמר תא"ל רומנו, ”אבל בעצם תגינו
עם מערכם המקלעים.”

”אבל, אドוני,” אמרתי, ”אנחנו חתמנו על חוזה שלום עם
הקורסנטים.”

”אתה לא קיבלת רשות דבר, סרן,” אמר האלוף קיש,
”בלום פיך והקשב.”

”אבל, אדוני...” אמרתי.

”בלום!” אמר האלוף קיש, ”אתה נמצא פה רק בגלל
העובדת הפשה שאתה מצטיין בהפעלת מערכם המקלעים.
אני מבקש ממך להקשיב.”

”אתם תגינו לקורנט,” אמר תא"ל רומנו, ”ביום טקס
הת以為שות...”

”הם יחשבו שזה יהיה תחילת יישומו של הסכם הסחר,”
אמר האלוף קיש, ”אנחנו נסביר להם שאנחנו רוצים להעניק
 להם מתנה דוקא ביום טקס ההتويישות, כמחווה כבוד
שאנחנו רוחשים למנהיגיהם.”
”בדיוק,” אמר תא"ל רומנו.

"אנחנו נספר להם שנעניק להם כמויות מים גדולות בטקס
גדול, כאוט לכבוד הטובות שלנו... ." אמר האלוף קיש.
ווז, כשהגיע הזמן להעיר את המים לקורנאטים, " אמר
טא"ל רומנו, "אתם תפתחו את דלתות המעבורת ותרססו את
ההמון במערך המקלעים."

"להרוג אותם?" אמרתי, "אבל אנחנו..."
רק את שכבת המתאבדים שייצאו מהריירות והתכנסו
למרגלות הדר הגעש... ." אמר טא"ל רומנו.
אבל זה חלק מהפלchan שלהם נגד הבצורת, " אמרתי, "זו
הפרה בוטה של הפסקת האש!"
"מספיק!" צעק עלי האלוף קיש, " הם מילא התכוונו
למות."

"אז למה להרוג אותם?" שאלתי.
כדי שלא יתייבשו, " אמר טא"ל רומנו.
האם הממשלה אישרה שימוש במערך המקלעים? " שאל
טא"ל פנחס, "הרי מעולם לא השתמשנו בהם בקרב אמיתי."
הממשלה לא מעורבת במבצע, " אמר טא"ל רומנו.
"מה?!" אמר סא"ל פנחס, "אני לא מבין."

ראש הממשלה אינו מתפרק, " אמר האלוף קיש, " הוא
כבר עבר את גיל שלושים, הוא חלש... תראה מה קורה
סבירנו... תראה איך הגויות נערכות מדי יום ביום... מישחו
צידך להפסיק את זה..."

"המבצע הזה יצליח את העולם! " אמר טא"ל רומנו.
אבל מה זה יעזור לנו שאנחנו נהרוג כל-כך הרבה
קורנאטים? " שאלתי.
אני אגיד לך מה זה יעזור... ." אמר טא"ל רומנו, "אתם
תעמיסו את הגויות על המעבות, תכנסו אותן להקפה
ותחזרו אותן לאן."

"בשביל מה?" שאלתי.

"אתם תביאו אותן למפעלי רובע 6," אמר תא"ל רומנו,
"ואז נעבד אותן."

"למה?" שאלתי.

"لدשן," אמר האלוף.

יצאתי מהחדר בכהלה, ניסיתי לרווץ ללשכת שר הביטחון ולדוח על מה שכרגע שמעתי. לפני שהספקתי להגיע לכדה אותה חוליות ביטחון פנים ולקחה אותה לרובע 3, לתחנת שריפת הגוףות. רובע 3 היה הרובע שבו גועעו ברעב הכי הרבה אנשים. החיללים החזוקו אותה שם, מכריחים אותה לצפות בשריפת הגוףות. תא"ל רומנו הctrף אליו.

"אתה רואה מה קורה פה?" אמר. "ואתה מרשה לעצמך מצפון? אתה מרשה לעצמך לבrho מהיעוד שלך? סרן, מה אתה מרגיש כשהאת רואה מה קורה פה?"

"נורא," אמרתי.

"או אולי עכשו אתה מבין למה אנחנו חיביכים את המבצע הזה," אמר תא"ל רומנו, "יגור, הדשן יעניק את הפריון לבוזלת, יنبيט את החיטה, יפסיק את הרעב... אתה מבין כמה זמן המבצע הזה יקנה לבני האדם?"

העשן של המשרפות ייבש לי את הגרון, השתעלתי.
"ברגע אתה היחיד שיכל להפעיל את מערכת המקלעים ברמה כזו שהמבצע לא ייכשל," המשיך תא"ל רומנו, "אני מבקש ממך להתגבר על הסלידיה שלך. העם צרייך אותך."
נסכבתי על הגב וצפתית על המים. הבטתי מעלה. אי אפשר היה לראות כוכבים. השמיים היו שחורים.

איןסופי. נקודה.

לצעוק ליד דבר מת, זה נתן לו תחושה של נצח.
"היהתי צריך לגמור אותו מזמן,قلب!" צעק ארייכא.
הוא בעת בלסת העצומה של הברון.
"איך עשית לי את זה?" לחש הברון אל אצבעוני, "אתה?"
אצבעוני הוציא מפית לחה שומר מתמול והגיש אותה
לארייכא. "אתה גאון!" צהיל ארייכא וניקה את הידיים, "החייב
המופלא שלי!" אצבעוני מרח את שערו בדם של הברון, ראשו
התנדנד משמחה. "או זהו?" שאל.
اريיכא וידא הריגה.
"זהו."

"אנחנו רוצים נתח מהנצח, והרי הנצח הוא איןסופי. נקודה."
התרגש ראש הממשלה. "או שייהה ברור, שום דבר לא בא
על חשבון שום דבר. אין כאן נפגעים, על כן אין סוגיות
מוסר. לא קיים כאן טעם לפגם. היכן ששותנה אמונה לעולם
אין ריק. ניתנה לנו הזדמנות פז לצועד בשמחה, שלובים ייחדיו
כעם אחד, אל עידן השפע!"
הוא ניגש לקדמת הבימה ולחץ ידיים עם הקהל. מאחור
זרק עליו קומץ מתפרעים בקבוקי מים ריקם.

שוטרים דחפו אותו לאחור. ראש הממשלה חזר למיקרופון.
"אני רוצה שוב להציג את כל האזרחים ולהציג שאין
שום סיבה לחושש מהתהליך שאני שרויב בו, זהו תהליך רוחני
של צמיחה והוא לטובת כולנו."

הוא נפנה לקהיל וירד מהבמה.
"איפה אריכא?!" שאל ראש הממשלה.
"הוא בדרך", אמר אליאב, שר הביטחון, "הרגע הוא טלפן
אלוי".

"והברון?" שאל ראש הממשלה.
"הברון מת."

עבד השפierrez על אצבעוני מים, להוריד ממנו את הדם.
"אצבעוני, אתה לגמרי בטוח?" שאלת גיתית.
"כן", אמר אצבעוני, "הברון מת".
"ואיך זה שאricsא לא הרג אותך?" שאל עבד.
"קפצתי מהחלון", אמר אצבעוני, "אמרתי את זה כבר".
הוא זו מזרם המים ופרץ בבכי.
"אנחנו מאמנים לך, אצבעוני", אמרה גיתית.
"אני לא מאמין!", אמר עבד ונתקן לאצבעוני מגבת, "אני
לא מאמין שהברון מת! מה אנחנו עושים עבשו?"
"אנחנו ממשיכים ברגיל", אמרה גיתית, "מחר רוצחים
את ראש הממשלה".

"מה להגיד להם על הזקן?" שאלת רחל, יוצת התקשות
של ראש הממשלה.
"תגידי שאני באבל", אמר ראש הממשלה.
"עדיין? כבר עברו חודשים..." אמרה רחל, "אדוני ראש
הממשלה, הם לא יקנו את זה יותר".

"אבל אני לא משקר, רחל, אני באבל, אבל גדול על העם
זהה!"

"את זה אני בטח לא יכולה להגיד להם".

"תגידי, רחל, איך הולך עם הרובנית הירש?"

"בסדר גמור, בעוזרת השם".

"תקפידי, רחל, החודשים הראשונים הם להבה גדולה, אבל
צריך לידעו להזין אותה."

"כן, אדוני."

"היעצת הקודמת שלי, תרצה, לא הצליחה לחתميد".

"אני כבר שומרת שבת, אדוני".

"והמטבח?"

"כשר למהדרין".

"יופי.מצוין. חזק ואמץ, רחל... עוד משהו?"

"מה להגיד להם על הזקן?"

"בשבעה שבע ארבעים וחמש הערב אירע ניסיון התנקשות
בראש הממשלה. כרגע נודע לנו מבית-החולמים שמצבו קשה
אר' יציב..."

עבד החליש את הווילום.

"תגבריר!" צעקה GITITIA.

"היוודה לא נתפס, וכרגע נערך מצד בהיינט ארצי למכירת...".

"בגללך!" אמרה לעבד, "יש לו סיכוי לחיות".

"אני אומר לך שהיה לי מעצור!" אמר עבד.

"אני בדקתי את האקדח בבורק", אמר אצבעוני, "הוא היה
תיקין".

"מאוד מוזר...", אמרה GITITIA.

"היה לי מעצור!" צעק עבד, "וחוץ מזה, הכשל היה בתכנון
ולא בביצוע".

"מה אתה מנסה להגיד?" שאלת גיתית.

"הינו צריכים להישאר עם התכנית של הברון", אמר עבד,
"השינוי שלך היה אסון."

"הם תגברו את יציאת החירום", אמרה גיתית, "הינו
חייבים להחליף צד."

"אני עוזב."

"עבד, אתה לא יכול."

"שופי, בינה."

"אתה יודע שאסור לך", אמרה.

"אין לי סיבה להישאר פה בלי הברון."

עבד יצא. גיתית רצהஅ ודקלה אותו בבטן. אצבעוני
אסף לה את השיער שלא ייכנס לה לעיניים. גיתית וידאה
הריגה.

אנחנו כוכב המוות

"בני אדם, אני מבקש לא לדחוּ! בבקשה, לא לדחוּ! עוד כמה שניםות אנחנו נוחתים בגן עדן.
לפנֵי 126 שנה הבטחתי לכם שנמצא כוכב שיכול לקיים חיים, ועכשו זה קורה! בני אדם, אני מבקש לא לדחוּ, אתם לא תוכלו מילא להכריז על חלוקות! אנחנו לא חיים! לא ניתן לכוח ולמייקום ליד הדלותות לקבוע את שיטת החלוקת. כשוכלנו נהיה על הארץ אנחנו נפעל בגוף אחד, נרים ידים לשמים והרוב יכריע, באופן דמוקרטי.

"בני אדם, בבקשה! לא לדחוּ! אני מבקש מכם להישאר בכיסאות, חגורים. עוד כמה שניםות אנחנו נוחתים בגן עדן.
אני יודע שאין לכם כבר סבלנות, אני יודע. מאה וחמשים שנה אתם בחללית זוatta, חלקכם אף יותר. 2,000 שנה האנושות לא דרכה על דבר שאינו אל חלד. אני יודע שאולה לכם הסבלנות.

"בחשכת החילל אני רואה את האור, אני רואה את הגבול الآخرון מהחולון. אנחנו נוחתים בארץ המובטחת! גן עדן!
“ אנחנו צרייכים אויר. אנחנו צרייכים מים. אנחנו צרייכים אדמה.

"**כל עוד הקיום שלנו חומריא, דברים הנם סופיים.**

"אל תחשבו שתוכלו להימנע ממלחמה!
יש פרטיהם מתוכנו שמכנים אותנו 'כוכב המות', ואני
לא אוהב את זה, לא אהב את זה כלל, אני לא יכול לקבל את
הכינוי הזה.

" אנחנו בני אדם!

"בני אדם תוכנו לשוד, זה בוגנים שלנו! תוכנתנו על-
ידי אלוהים לשוד! אנשי האופוזיציה פשוט אינם רוצחים
לשוד, ועל כן, אל תיתנו להם להשפיע על אופן חיונתכם
היום. אני יודעת שלחלקכם קשה עם העובדה שנctrך להשמד
זן שלם.

"הצפון מכבד על החרב. אני מבין ללבכם כМОבן. אך
אני, זכרו, אנחנו לא תוקפים לפני שתוקפים אותנו! בשם
אלוהים, אנחנו בני אדם! בסך הכל בני תמותה בצלמו של
הנצח, אנחנו לא נטולי רגשות...
"אך כדי לזכור, על-פי המודיעין שלנו, הzon הזה לא יהיה
מוכן לחלק עמו את הכוכב שלו. אנחנו צריכים אויר. אנחנו
צריכים מים.

"זכרו, גורלנו בידיינו רק אם הכוונות מסונכנות.

" אנחנו איננו כוכב המות!

"בני אדם! איןכם חיללים של כוח אפילו! כМОבן שלא, אתם
אביי המאור הראשי! גיבורים בקרבות ההכרח! לחמו במעוף
כאחד, חרב קלה כנוצה. זקפו ראשיכם. בבקשה. בני אדם,
אני מבקש לא לדחות.

"הישארו חגורים! עוד כמה שניות אנחנו נוחטים בגן עדן.
בקשה, הישארו במקומות".

צוללת גרעינית

קבוצת הגברים כבר הייתה אמורה לחצות את הציר הצפוני. המשפט הזה התעורר במקביל לעליית מוטיבציה זהירה בצוות.

הקצב שלנו מציין. על-פי קצב הלבבות אנחנו נגיע لنקודת המפגש בזמן. ריקבון של עוד נבלת לווייתן הץיף את העמק. הגברנו מהירות. אנחנו לא אוהבים יותר את הים. "אני לא יכולה יותר", אמרה נורית. היא נשכבה על החול. הסתכלנו עליה ולא האמינו.

"אני באמת לא יכולה..." אמרה נורית, "אני חושבת שיש לי שבר ברגל."

الלבבות התכווצו. אסור לנו להפסיק לרווץ!

"אל תשאירו אותי כאן!" התחננה נורית.

יצאנו לדרך עם לב אחד פחות. לא הייתה לנו ברירה. אנחנו בסדר.

"זונות! אל תשאירו אותי! כלבות! שרמוות!" צרחה נורית.

אנחנו בסדר. נזכרות בדברים יפים שנורית עשתה. סדרילת לחם. האויר התחל לתקדר. אנחנו מתקרבות להר. קבוצת הגברים אמורה להיות כבר בצדו השני של ההר, בדרך לפסגה.

התחלנו לטפס. נזכרנו בעמלה, בכינו. נזכירנו בנוירית,
האצנו. הגענו לפסגה, על הבזלת שכבו מאות גברים.
עברנו ביניהם. כולם היו מתים.

איילת התיישבה על הרצפה. נעמי ורנן המשיכו לעבור
בין הגברים, לבדוק אולי אחד מהם שרד. שרית תלהה לעצמה
את השער.

"מה את עושה?" שאלת איילת.

"אני לא צריכה את החרא הזה יותר..." אמרה שרית, "אני
גידלת את השער במיווח... את יודעת שזה מפיער לרייצה."
“אנחנו נמצאים עוד גברים”, אמרה איילת, “את תרדי.
תפסיק עם זה.” איילת תפסה לשritis את הידיים וחיבקה
אותה. “אין שום טעם להכאב לעצמן.”

“הם כולם מותים”, אמרה רנן. נעמי המשיכה לחפש.
“גמרו הגברים”, בכתה שרית, “גמרו הגברים, עמלה
אמרה לנו שזו התקווה האחרונה שלנו.”

“די. שרית, אנחנו נמצא פתרון”, אמרה איילת.
“אל תזיני לי את המוח! זה נגמר!” אמרה שרית, “אני
ידעתי שזה מושלם מדי, אני בביוז בדיק כשאני אמורה
למצוא גבר,奴, באמת! אני כלכך תಮימה, זה היה מושלם
mdi!”

“גם אני בביוז, וגם נעמי, וגם רנן”, אמרה איילת, “את
לא לבד פה.”

“גמרו הגברים”, אמרה שרית, “עמלה אמרה לנו שזו
הקובוצה האחרונה.”

“از עמליה אמרה!” התרעמה איילת, “עמלה כבר לא
אתנו, שרית, והיא הייתה אישת חכמה, ללא ספק, אבל היא
כבר הייתה זקנה מאוד כשהיא אמרה...”
“זה לא זקנה מאוד!” צעקה שרית.

"הוא חי!" צרחה נעמי, מנפנפת בידה, "בואו מהר, הוא חי!"

coln רצוי אליה, מדלגות על הגוף כמו ילדות קטנות.
"מה קרה לך?" שאלת נעמי את הגבר.
"האל הענייש אוננו", אמר הגבר.
"כן, אבל מה קרה?" שאלת נעמי.
"האל הענייש אוננו", אמר הגבר.
"הוא נראה בהלם", אמרה שרית.
"תראו", אמרה רנן. היא הצבעה על המפשעה שלו.
"מה?" אמרה שרית.

רנן פתחה את מכנסיו ושלפה את הזין של הגבר, קשה וזקור. הןcoln הסתכלו מוקסמות.
רנן התישבה על הזוקפה. עלתה וירדה.
הגבר גמר. "האל הענייש אוננו", אמר.
היא ירדה ממנה. נעמי התישבה עליון.
"את חושבת שהוא יגמר עוד פעם?" שאלת אילית.
"אני לא רואה סיבה שלא...", אמרה נעמי.
הגבר גמר שוב. "האל הענייש אוננו".
"שרית, את רוצה לפנִי?" שאלת אילית את שרית.
"טוב", אמרה שרית. היא התישבה על הזין ולא זזה.
"אם לא תזוזי, הוא לא יגמר", אמרה אילית.
"אני יודעת. זה פשוט נורא נעים לי."

רנן ונעמי צחקו.
"אני בכלל לא בטוחה שהוא יוכל לגמור פעם שלישית", אמרה אילית, "הוא מאד רזה".
הגבר גמר. "האל הענייש אוננו", אמר.
שרית ירדה ממנה.
"עכשו אני", אמרה אילית.

"אני לא מאמין שהצלחנו", אמרה רנן, "אני כל-כך מאושרת".

"גם אני", אמרה שרית, "הגענו ממש בשניתה האחרון... איזה מזל היה לנו."

"זה לא מזל...", אמרה נעמי.

"הוא לא נראה טוב", אמרה איילת, "רנן, תבדקי לו את הדופק".

רנן בדקה אותן.

"דופק חלש", אמרה.

"משהו לא בסדר", אמרה שרית, "הוא נורא חיוור".

הוא מראה סימנים שהוא עומד לגמר.

"סוף-סוף!" התלהבה איילת.

"אין לו דופק!", אמרה רנן, "פתאום הפסיק לו הדופק!"

"מה?" צעה איילת, "אבל הוא גומר!"

"אני לא יודעת...", אמרה רנן, "אין לו דופק".

"אבל הוא הלך לגמר!", צרחה איילת, "הוא הלך לגמר..." היא הכתה בחזהו של הגבר באגרופיה. שרית כיסתה את עיניה. רנן ניסתה להרגיע את איילת, איילת הפלילה אותה לרצפה והמשיכה להכות בחזהו של הגבר. "אתה הлечת לגמר!", צעה עליו.

"איילת, הוא מת", הפעירה נעמי, "זה לא יעוז מה שאתה עושה..."

שרית פרצה בבכי. "אני מצטערת שעליتي עליו לפניויך... איילת, ב글לי את..."

הגבר התעורר, גמר ומת.
בכינו מאושר.

המעבר הראשון שלי

אני ראתה שלאמא כבר כואבות הרגליים.
"לא להיכנס למים עד שתיכנס לחוצה", אמרה אמא.
"מה זו 'לחוצה'?" שאלתי.
"לחוצה רצה ראשונה אל המים, הזוחלים הגדולים יאכלו
אותה", אמרה אמא, "דך אז ניכנס למים".
אמא קופפה את גליה הקדרניות, מנסה לנוח קצת.
"בתוך המים צריך לדהור", אמרה, "להזיז את הרגליים
בלי הפסקה. את הזוחלים הגדולים אי אפשר לראות כמעט,
לכן צריך כל הזמן לבעות. אבל הכח חשוב, כשהיווצאים מהמים
צריך להיזהר מהמבוגרים, לкрытת הגדה הם מתחילה
לרמוס".

"למה לאכול בוז", אמרנו יחד, "אם אפשר לאכול עשב?"
אכלתי קצת עשב.

"אני לא זכרת פעם אחת שהuder חיכה כל-כך הרבה
זמן!" כעסה אמא, "תמיד הייתה מישהי שלקחה אחריות".
סבירנו התחלנו לركוע על האדמה ולנהום. התכסינו באבק.
"יכול לקרות שלא תהיה לחוצה?" שאלתי, "וואז לעולם
לא נverb?"

היא צחקה. "תמיד יהיו לחוצאות, חמורה שלי, תמיד".

אכלתי קצת עשב.

"אמא, ספרי לי עוד פעם איך עשב נולד!"

היא ניקתה את אפה בחול.

"לפנֵי הרבה מאד זמן, לפני שנשפך דם על האדמה",

אמורה, "האדמה הייתה ירוקה".

"הזהולים הגדולים שפכו עליה דם!" אמרתי, "ירוק ואדום

זה חום!"

"נכון מאד", אמרה אמא, "אחרי ששפכו עליה דם האדמה

נהייתה חומה, ומאז היא צריכה לחכotta בסבלנות כל השנה

עד שירד גשם."

"וואז המים מפרידים בין החום לאדום!" צעקתי.

"נכון מאד", אמרה אמא, "מים זה ההפק מדם. האדמה

שותפת ממנה את הדם וחוזרת להיות ירוקה".

"וככה עשב נולד!" אמרתי.

אמא עצמה את עיניה.

"אמא, את בסדר?" שאלתי.

היא לא ענתה. הגוף שלה רעד.

"מסכינה..." אמרה דורדה, היא הסתכלה על אמא, "לא

"ישאר לה כוח לטפס על הגירה."

"מים זה ההפק מדם".

רצתי למים.

לזרום

הוזעירים נשאבים לתוך הענק. שישנה נוקים נתלים על פיו. זרם של מזל נובע מתחת הבזלת, קורא לקיפורים להתעורר. לזרום.

"צניעות מקטינה חיכוך".

שדרה של משיכה יכול להסיח את דעתו של המרוכז בתנועה. יש ויכול אם הסחה היא עצירה או תנועה. על-פי למטה, מימוש יעדים מגדר את התנועה, ואילו הסחה אל יעד בלתי מגדר היא עצירה. על-פי למעלה, אין בימים הבדל בין עצירה לתנועה. הכל מוגדר בתנועה. העצירה נמצאת רק בימים הפנימיים, מעצם היוטם.

"ויכול הוא זנב".

כל מטרתו היא תנועה, למעלה-למטה בזנב, קדימה בראש. לזרום. תפسن מנסה להלביש על עצמו קונכיה דיקה. הוא מחשש בית.

"אטימות היא תולדה של חוסר תנועה".

עמידה במקום מתקשה את העור לקירות, את הראש לתקרה. בלעדי תפسن בלי ליצאת מתנועה.

"**בְּלִיעָה הִיא יִיחֹד.**"

ייחוד הוא השכלה. התפסן הפך לחלק ממני.
שדה המשיכה נעלם. עלייתי לאור. כשהנשמי הבנתי למה
בלעתי דוקא את התפסן.

על-פי למטה, ניסינו למצוא בית הוא עצירה.

על-פי לעלה, ניסיוני להבין אותו הוא עצירה.
על-פי שני המקדים, עשית כל שביכולתי למנוע עצירה,
עכשו אנחנו ממשיכים יחד.
לזרום.

היוםולדת של אילזה

"אני זכר את הימים היפים! צוח אלבר, "הינו מתחמשים ליד אגם ומתרחצים עירומים."

"כשעירים עוד היה גירוי," אמרה אילזה.

"איך היינו מנהלים במדרחוב," התלהב אלבר, "מכנסים וודות לבקרת איכות ומפוזרים הבטחות להפיק את המיטב."

"הנץח," מלמלה אילזה, "הוא עצירות."

"פוטנציאל של ילד שנקטף," אמר אלבר.

אילה נiskaה אותו וניגבה את המצח. אלבר הגביר את הסילונים של הג'קוזי.

"אני חשב שהתחלת לכתוב שירה כדי לא לעבוד."

"אני חשבה שהתחלה לעבוד כדי לא לכתוב שירה."

אילה סימנה למפעיל המנוון לקרב את החבל אליה. היא קשרה את החבל אל חגורת המותניים שלה וסימנה למפעיל להרים.

"אתה תבוא הערב?" שאלת אילזה, גופה העצום מתכוון, מטפס מעל אלבר.

"את מסתירה את השמש."

"תבוא?"

"ברור שאבוא, בחים לא פספסתי יומולדת שלך."

C700

עמוס ואני עמדנו בכניסה למועדון C700, מועדון חדש. מאחרת במגבת ורודה ביקשה מأتנו להראות את התחת. שפתים עכובות ומכט עצל. קעקווע של יין ויאנג מעיל עצם הבריח. שדיים עומדים, תחת מדחאים.

עמוס אומר שהוא שמע ש-C700 רוצחים שכלי מי שייכנס יראה את התחת, כדי לגבות זהות קבוצתית לכל הנכנסים. חוותה מכוננת.

הוא חשב שם הוא יסביר את זה, לא תהיה סיבה לא לעשות את זה. הראיינו את התחת.

נכנסנו פנימה. שתי מארכות במגבות לבנות ביקשו שנוריד את הבגדים ונישאר רק במגבות של C700. התפשטו והתמגבנו. המארכות נראו לי כמו תאומות, אפ-על-פי שכאשר התרכזתי הן לא היו דומות בכלל.

אחד הייתה קטנה, קארה אדום ופלסטייה, השניה גבוהה, תלתלים, תחת מדחאים. הן שמו את הבגדים שלנו בתוך שני תאים שמספרם היה זהה למספר הסידורי של המגבת של כל אחד, שלא נשכח את המספר, הסבירה המארכת הקטנה.

מארכת חדשה במגבת לבנה תפסה אותה ביד אחת ואת עמוס בשניתה.

היא הוציאה אותנו בדילוג אל מחוץ לבניין, אל החושך.
היתה לה מנורה של כורה פחם על הראש.

עיניים בוהקות. מבט אינטלקנטי. ריח הדרים. צוואר של
איילה. רגליים מתוקות.

"שלום, אני ג'ניה," אמרה. היא חייכת חיוך שהבטיח שאני
והיא הולכים להזדין בעשרים השניות הקרובות.

היא הובילה אותנו בשביל עפר. אולי לא הייתה צריכה לכוון
יחף. הגיענו לשורה של בקחות לבנות מלבוכות בגובה חצי
מטר.

עברנו על פני כמה עשרות בקחות עד שנעצרנו מול אחת
מהן.

היא עזבה את ידינו והוציאה מפתח מכפל בмагבת שלה,
פתחה את הדלת ואחזה בנושוב, מובילה אותנו לכיפפה אל
תוך החדר. הרחתי חרא אבל חשבתי שואלי זה ריח כפר, אף-
על-פי שהיינו בתחום העיר.

"הנה," אמרה. היא הסתובבה ויצאה במחירות, נועלת את
הדלת אחרת. אני מריח שתן.

"יש פה ריח נורא!" אמר עמוס.
"נכון."

"לאן היא הולכת, ג'ניה?" שאל עמוס.

"לא יודע. אני לא מבין מה קורה פה."

"אני לא מאמין שהשארתי את המזית שלי בכניסה עם
הבדים. אני לא רואה כלום."

ג'ניה הופיעה לפתע בחלון המשורג עם מגש משקאות.
"סליחה, אהאה, ג'ניה? את יכולה לפתח את הדלת?" אמרתי,

"אני רוצה לשאול אותך משהו."

היא קירבה אלינו את המשקאות. עמוס הושיט יד דרך
הسورגים.

שני קוקטיילים פושרים בטעם אנסוס.

"זה לא רע", אמר עמוס.

אני לא מרגיש טוב.

התעוררתי. בוקר. החדר רתח בשמש.

עמוס ישן לידיו על הרצפה. הראש שלו היה מגולח באופן

לא אחד, שיער רטוב מזיעה. "אחיכי, תתעורר", אמרתי.

עמוס התעורר ומיד נדרך.

"מה קרה?" אמר.

"נראה לי שהתעלפנו".

"אני לא מאמין. אני מזיע כמו חמור!"

"גם אני".

"תראה איך חדר מוזר", אמר עמוס, מנסה להתרום,

"אי אפשר אפילו לעמוד".

"עמוס, תיגע בשיער שלך".

"מה, גם שלי?!" אמר עמוס.

מה, גם שלי? נגעתי בראש שלי. גילחו גם אותו. וגם חתכו

אותו, אני מרגיש דם קרוש. מאחרת במקבת לבנה פתחה את

הדלת. רציתי לرؤץ החוצה, אך בקושי יכולתי לזרז, הייתה

מיובש ומואט. הלבנו בקושי על ארבע.

"מה קורה פה?" שאלתי, "אנחנו יכולים לשנות משהו?

איזה מין מועדון זה?!" הרגשתי שהמשפט שאמרתי לך שעיה.

המארחת נתנה לנו דלי עם קצת מים.

שתינו. סביבנו היו עשרות כמוני, על ארבע, במכבות

מלוכבות של C700, גלוחי ראש באופן לא אחד. רציתי

לברוח אבל לא היה بي הכוח. מה קרה? למה אני כל-כך

חלש? בחורה גלויה ניסתה לשנות מהחד הדלים. מאחרת

במקבת ורודה בעטה בדלי ודרך לה על היד. הצערה ניסתה

לנשוך למארחת את הרגל. המארחת צעקה עליה. הבחורה

נהדרפה שלושה מטרים לאחר, נחסמה על-ידי גדר. נראה
שהיא עדרין בהכרה.

מה זה היה?

איך המארחת עשתה את זה? הלכתי על ארבע הcli מהר
שיכולתי אל עבר המארחת, מרגיש את הזעם מתעורר. נשכתי
לה את הרجل. לא היתה לי אנרגיה יותר.
היא צעקה עלי. ראתה בתוך הגרון שלה ד' ממתכת כסופה,
שרעדה במחירות אדירה. עפתה אחורה.
יצאתי מדעתה. צעקתי עליה חזרה. היא עפה בעוצמה
אחורה.

המארחות שהיו שם עמדו משותקות, לא מאמין לмерאה
עיניהן, גם גלוחי הראש. מארח ומארחת בmagic כתומות
הגיעו וצעקו עלי משני כיוונים מנוגדים. התעלפת. התעדורת
בחדר. עמוס ישב לידיו.
"אתה בסדר?" שאל.

הרגשתי כאילו כל עצם בגוף שלי שבורה.
לא יכולתי לדבר, לא היה לי כוח.
הרגשתי שנגמר לי הדם. החתק בראש נפתח.
עמוס עוזר לי להתיישב ומזג לי מים לפה. המים הסריחו
מדג.

מארחת בmagic כחולת פתחה את הדלת.
"צא", אמרה לי.

יצאתי בקושי. ניסיתי לעמוד על ארבע אבל הצלחתך רק
לזהול. "אתה יוצא דופן", אמרה המארחת.
היא הרימה אותו על הרגליים. היא ניקתה ממנה את החול
במטלית לחאה. פעם ראשונה שהרגשתי את הרוח. הגוף
התקרר. הקרכפת התחממה.
"היכולת הבסיסית שלך להדוף ללא הכשרה היא נדירה".

"מה?" לחשתי.

"הצקה שלך. מעתים מגיעים לעוזמות כאלה של הדיפה
בשלב כל-כך מוקדם."

פתאום נזכרתי איך הדרתי מארחת, בלי לגעת בה!
בצקה!

איך עשית את זה?
דמיינתי את הצקה. מיד הרגשתי זריקה עצומה של
אנרגיה.

הרghostי את הרגליים שלי מתחנכות מן האדמה, המוח
של依 בער.

ידעתי שם אני מוציא הגה הדברים יצאו משליטה.
נטענתי רק מן המחשבה על הצקה. הייתה ארבעים
סנטימטר מעל האדמה, מרחק. המארחת שركה עם העגיל
שלה. עשרות מארחים ומארחות הגיעו. הם בזו בז.
מגבות ורודות, לבנות, כחולות, כתומות, ושתי שחורות
שלא ראיyi כמוון קודם לכך. חשתי יציבות טוטלית, העולם
כolio מוצק סbianci.

עמוס הוציא את ראשו מדלת הבקתה והסתכל עלי, מהיך
בקושי. "אמרתי לך שזה יהיה מקום מגניב," אמר.

מה עשית לפני שופתי?

עפת מעל הים, רפאל עף לידיו. אני עדיין לא מבין למה הוא דרש שאמרה את הצואה על כפות הרגליים לפני שיצאנו לדרך.

ושל איזה בעל חיים הצואה זו? היא חסרת ריח ורבקה. ולמה על כפות הרגליים? לא הלכנו רגע אחד מאז שמרחנו אותה.

הגעתו לחדרון של הסלון שלי ברמת גן. קומה ראשונה. רפאל נעלם. נכנסתי הביתה. סגרתי את החלון. עמדתי והסתכמתי החוצה.

גיליתי גלדים מוזרים על השכבות שלי. קילפתי חלק מגולד, הסתכלתי עליו. הוא היה נורא גדול, כמו כף יד. היו בו כמו צינוריות בעור. תשתיות לוורידים? לא ראתה דבר כזה, מה, תלתשי לעצמי ורידיים? לא. נראה שהמשהו התחליל לגודל שם ומית. ככלומר, לא הצליח להסתלסל כי. פתאום היה ברור לי שניצלתי ממשהו. הסתכלתי החוצה. על המדרכה עמדה בחורה. מתה, אך מלאת חיים. עיניה בהירות ירוקות. היא התרכזמה באוויר והגיעה אל מול החלון. ידעתה שם אני מכניס אותה, אני מסתכן. פתחתי את החלון. היא נכנסה בריחוף לסלון, ריחפה בעדינות עד לרצפה

ונעמדה. קרה וחמה. "החיים שלך בסכנה", אמרה, "רפאל רוצה להרוג אותך בסופה של דבר."

זיקוואן גושם

"אני בן אדם", אמר גושם, "אני בן אדם!"
ארג נערך אמר מיח גדק ג'יארע רן רן יכד.
"חיקו גושם!", אמרו מוג'אר, "זיקוואן גושם."
"וואיעצים וואיעלו...", אמר קارد, "זיקוואן גושם."
"אני מתחנן...", אמר גושם, "אני בן אדם."
"אז מה אם אתה בן אדם?", אמר קارد.
"אז תשחררו אותי...", אמר גושם.
"למה?", אמר קارد.
"כוי יש לי אינטיליגנציה", אמר גושם.
"יחסית למה?", אמר קارد.
"יחסית לכל בעלי החיים", אמר גושם.
קווארט חילא עידא טור.
"יחסית אליו", אמר קارد, "אתה אינסטינקט".
גושם ראגו רבב. אווייקי ראבו חילא גוח ראן.
"מה אתם עושים?!", אמר גושם.
"אנחנו מכינים אותו", אמר קارد.
"למה?", אמר גושם.
"הגוף שלך נפלא", אמר קارد, "אתה מבין?!"
"לא", אמר גושם.

"שומן לתקופות הקשות, מערכת חיסון נגד מתkopفات פנימיות, עורקים לתחרורה, כבד לטהרה, עיניים לבקרה, לב לפעימה. זיקוואן גושם!" אנק ראמו מוג'אר.

"מה?" אנק גושם.

"כוכב אדם," אנק ראמו קارد.

"אני לא מבין," אנק גושם.

"אנחנו מגדרים את הזהות שלך מחדש. אנחנו משלבים אותך בך, כך שהגוף שלך יהיה אותו עצמו", אנק ראמו קارد, "אחריך נגדיל את הגוף שלך לממדים עצומים, נכניס אותך למסלול הקפה ונתישב בו, זה בעצם מאד פשוט."

"אני הולך להיות כוכב?" אנק גושם.

"אפשר לומר," אנק ראמו קارد.

"כוכב גדול?" אנק גושם.

"פי אלף ממאהים," אנק ראמו קارد.

"אנאים חותמים שהם חווית חווית חוץ-גופנית, ואילו האמת היא שרוב הזמן הם חווית חווית פנים-גופנית. אנחנו נמצאים בכל מקום כל הזמן. רק חלק זעיר מהזמן אנחנו מודעים לכך, תפוסים בעור הדעת המוגעת מחתנו להפטאט" - כך פensem גיבור הסיפור "לא נולדנו כדי לחיות. נולדנו כדי ללחוץ" את התובנה שהוא מגייע אליה לאחר שנאלח לסדרת ניסויים בחווית פטריות בדורם הארץ. והתובנה שלו הוא קרו מנהה בכל אלואים וחמייה הסיפורים המכונסים בתכנון להתחואשנות מהסן. כל הסיפורים עוסקים, באופן זה או אחר, בעולם ובחברה שלאחר אסון גובל, אלא תמיד מבודד עד סוף אך תמיד כרור במשמעותו הגדולה אל מתחודש אליו.

כל סיפור מן הסיפורים הוא ניסיון היחלצות נועז מגבولات הדעת, הוא פחה לפציואיות או לפכבי חודעה אחרים, מופלאים ופואטיים, פנטסטיים וריאליסטיים. קרוביים למיציאות הtopicrat אל יאראל 3000 וסאיירים אותה, או רחוקים ממנה כל-כך. עד שם נהכים בדרך התבוננות פרתקת וחדשה בה.

תיכון להתחואשנות מהסן הוא ספרו הראשון אל גלעד כהנא.

מחור טומבלץ-וואלה

דאנאקוד 276282-10